

ЗА РАДОСТ НА БОГА И НА УЧИТЕЛЯ!

Господи, Боже, Учителю мой, благослови Евангелието на Любовта и нека спасителните му думи да се разпространят по цялата земя и да достигнат до всички човешки сърца!

*И хоругвата му над мене бе Любов
из "Песен на песните"*

ЕВАНГЕЛИЕ НА ЛЮБОВТА

Борислав Русанов - БЛАГОСЛАВ

Едно момиченце видяло в съня си мизерията и нищетата, в която живее българският народ, а след това чуло Глас, Който му казал, че могат да се оправят нещата при условие, че българският народ повярва в Учението и Го приеме.... И аз чух този Глас, и ето какво ми каза Той:

И рече Учителят на Любовта:

Трябва да водиш интензивен духовен живот – да поддържаш интензивен пламък на Божествената Любов. Интензивно трябва да бъде горенето, висока температурата. Всеки ден трябва да достигаш висините на Любовта – да бъдеш както, когато пътуваш с автомобил и той започва да се тресе, защото е достигнал пределната си скорост, и имаш чувството, че всеки момент ще се разпадне на съставните си части. Така и ти ще познаеш, че достигаш висините на Любовта, когато започнеш да чувстваш, че всеки миг е възможно да се превърне в енергия материята на твоето тяло.

Всяка клетчица тържествува радостна и блика, блика Любов... Любов и благодарност... Любов и славословие, и благословение.

Най-високата точка на Любовта е благоговението. Но Любовта е основата. Ако липсва Тя, рухва и цялата постройка. От теб не става архитект, не става строител... Ако нямаш Любов, от теб не става човек – ти не си българин. Не можеш, не си достоен да служиш на Благия Бог. А нали това е призиванието на всеки истински българин – да бъде слуга на Благия Бог! И не случайно Великият Учител се въплъти точно тук, между българите, за да ги научи на най-великото – да служат на Благия Бог и да станат Благари, предвестници на Новия Живот.

Затова, Бориславе, чрез теб казвам на всички българи да си отворят широко ушите и да слушат Словото Ми, което иде към тях с огромна сила. През иглени уши ще ги прекарам... Може една трета от този народ да остане, но всички, които останат на тази свещена земя, ще станат слуги на Бога и ще Му служат така, както никой народ не Му е служил. Рекох: Българи, бъдете благи! В противен случай няма бъдеще за вас. Ще бъдете отписани за вечни времена от Книгата на Живота.

Благословен е оня народ, над който Бог е прострял десницата Си. Благословен е, но и много се изисква от Него. И както е казано в Писанието: "Който издържи докрай, ще се спаси!" Бъдете будни и постоянно се молете, защото никой не знае Часа, и внимавайте да не би, когато дойде Господарят, да ви намери заспали!

И рече Учителят на Любовта:

Нова формула ви давам днес, която да произнасяте при изгрев Слънце:

"Да прослави Бог Белите Братя и Белите Братя да Ме прославят в Божията Любов."

Запомнете: Себеотречение вън от Любовта не съществува. Себеотречение без Любов не се приема. Безсмислено, с отрицателен знак е човек, който се себеотрича по такъв начин, самоцелно. Той се превръща в оръдие, чрез което действат тъмните сили. Низшите същества чакат само това – стопанинът на къщата да напусне дома си, за да влязат вътре необезпокоявани. Това става чрез медитацията от източен тип! Откриваш се, но за кого? – за тъмните, за враговете на човечеството. Превръщаш се в чудесен обект на обсебване, защото твоето себеотречение не произтича от Любовта към Бога. Не че не трябва да има себеотречение, но то да бъде следствие, а не да се превръща в цел. Цел може да бъде единствено Любовта, защото Любовта е Бог, а не себеотречението. Любовта поражда

себеотречение, но себеотречението само по себе си не поражда Любов.

Когато много силно обичаш някого, ти се отричаш от себе си. Започваш да гледаш и да виждаш света през неговите очи, да мислиш по начина, по който той мисли, да обичаш това, което той обича, да говориш като него, да постъпваш като него. Идентифицираш се с него. Неговата воля е и твоя воля. Нямах нищо свое. Всичко твое му принадлежи изцяло, без остатък. В този смисъл се обезличаваш. Освобождаваш се от личните си вкусове, желания, чувства, от честолюбието си. Губиш собственото си лице, за да се уподобиш, да станеш образ и подобие на човека, когото обичаш, а в мистичен смисъл на Бога. Затова и Христос казва: *“Аз и Отец сме едно”*.

Когато Любовта към Бога стане съвършена, тогава ставаш проводник на Божественото и във всеки един миг Волята Божия се изявява чрез теб, защото ти си се отдал всецяло и в това отдаване умира твоето малко и дребнаво Аз, за да се роди Бога в теб; тялото ти има нов стопанин – Божият Дух, Който се изявява чрез него. И това трябва да бъде главната цел на човека. Такива хора като Исус се превръщат в ретранслатори – те приемат и предават Божественото, стават чисти, съвършени проводници. Затова няма голямо значение дали ще насочиш Любовта си към Бога или към Исус Христос. Едно и също е. Няма разлика. Христос няма да ти каже нищо от себе си. Всъщност Той няма “себе”. Неговото “себе” е Сам Бог, Който се изявява чрез него. Себето на Христос е Бог. И Бог трябва да бъде Себе на всеки човек, това е целта. И тогава Божието Царство ще бъде снето тук на Земята.

И рече Учителят на Любовта:

Един брат всяка нощ в продължение на 20 години ставал и се молил, но въпреки това нямал никакви видими постижения. Обезсърчил се и се отказал не само от нощния наряд, но и от всякакъв вид духовна практика, защото сметнал, че това са празни работи и че заради такива илюзиорни неща е пропилял 20 години от живота си. Рекох: Не допускай грешката на този брат! Ще попиташ каква е тя? – Грешката му се състои в това, че е търсел резултати. Искал е да му се дадат дарби, сили, способности. Неговата молитвена програма не е била продиктувана от Любов към Бога и Неговото Свято Дело, а от личен интерес. Но така става, когато се намеси личният интерес, всичко се опорочава. Дори и молитвите към Бога могат да бъдат порочни, когато целят да задоволят някои наши лични желания и амбиции. В такъв случай ние не се молим на Бога, за Бога, за Божието Дело тук на земята, а се молим за себе си, за своето лично благополучие. Но тази молитва е от лукавия.

Молитва, която обслужва личния интерес, която има за цел личен успех, издигане и могъщество, е от лукавия. Да, дяволът е велик имитатор! И той може да се моли, и той може да чете и тълкува Евангелието, но как се моли и как го чете и тълкува! Истинската молитва идва от Бога, от Божествената същност вътре в нас и тя изявява единствено Божията Любов, Любовта към Бога. Божественото в нас обича Божественото извън нас, от Коего То е частица, и желае да се подчини на Неговата воля, копнее да се слее с Него.

Затова ти казвам: Моли се. Ставай нощем. Усърдно работи, но не за резултати. Не очаквай постижения, отплата... Това са изкушения! Работи единствено за Слава Божия, от Любов към Бога. Бъди любящ, защото само любящият може да бъде безкористен, а да си безкористен значи да си се уподобил на Бога. В безкористния човек слиза Сам Бог!

И рече Учителят на Любовта:

Наблюдавай сутрин изгрева на Слънцето и почувствай как то изпълва всички форми, всички същества с живот. Без него животът на Земята, а и в цялата Слънчева система, би бил невъзможен. Ето защо можем да твърдим, че на физическо поле Слънцето е Сърце на Живота, тъй както в духовен план Сърце на Живота е Бог. Слънцето е най-добрият символ за Великото Първоначало, за Жизнения Център – Бог. Затова изгревът на Слънцето е свещен момент за ученика на Бялото Братство. *В изгрева на Слънцето той вижда изявата на Бога – раждането на новия ден, - а заедно с него в символичен план и раждането на новия ум, на новото сърце и на новата воля на човека; раждането на новото Божествено съзнание и на Новия Човек, който ще сътвори Новата култура – Културата на шестата раса, която ще се съгради на основата на трите Велики Принципа на Битието – Божията Любов, Мъдрост и Истина.*

При изгрева на Слънцето се опитай да почувстваш как един лъч се спуска към твоя сърдечен

център и те свързва с Него, с Източника на Живота. Почувствай как Той те изпълва с енергия, светлина и живот, с Любов, Мъдрост и Истина, с Върховна Радост и Благодарност. Каж: “Господи, аз Те обичам, защото чрез Слънцето Ти изпълваш с живот всичко съществуващо, защото Ти изпълваш с живот и мен самия. Нека Твоята Любов, Мъдрост и Истина да потекат в мен. Нека така, както изгрява Слънцето, така, както се ражда Новият ден, така и Божественото дете – Христос да се роди в моята душа и в душите на всички същества!” Изпей някоя от слънчевите песни като чувстваш през цялото време тънката нишка, светлия лъч, който те свързва със Слънцето. И когато си тръгнеш от Молитвения връх, чувствай: “Моето Слънце Бог – Слънцето на моя живот - ме води”. И нека това чувство те завладее изцяло, във всеки миг от твоя живот – и когато работиш, и когато се храниш, и когато се веселиш, и когато твориш, а даже и когато спиш – усещай тази тънка нишка, този светъл лъч, който те свързва с Великото Разумно Начало, с Първоизточника на всички неща, и направлява твоя живот към все по-пълна и съвършена изява на Божественото. Пред изгрева на Новия ден мисли за идеала на ученика, изпълнен с желание за неговата реализация: “Ученикът трябва да има сърце чисто като кристал, ум – светъл като Слънцето, душа – обширна като Вселената, дух – мощен като Бога и едно с Бога.” Пожелай с цялата си душа Мир и Любов на всички същества и слава на Бога и Неговите служители. Сега можеш да си тръгнеш обновен, пълен с жизнена сила и енергия, с нов живот и нова светлина, новороден, защото заедно с новото Слънце, всеки ден в теб изгрява и ново Божествено съзнание.

И рече Учителят на Любовта:

Когато Божественото започне да се проявява чрез теб, тогава всички започват да се стремят към теб – да ги удостоиш с един поглед, с една усмивка, с една топла дума, с малко внимание. Всеки иска да ти даде нещо, да те дари с нещо, за да обърне по някакъв начин вниманието ти върху себе си, за да се почувства и той поне за миг значим, докоснат, погален от Божественото. Ето защо тези, които са станали действително проводници на Божественото, никога не страдат от недоимък. Та всички блага се устремяват към тях, защото в тях е животът, в тях е всичко това, за което копнее човешката душа, и всеки гледа по някакъв начин да спечели Божието благоволение. Затова от всички страни се сипят дарове за Божиите избраници. Това е закон. Нашето богатство зависи от Любовта, която имаме към Бога. Колкото е по-голяма тази Любов, толкова повече ще ни обичат хората и следователно толкова по-щедри ще бъдат те към нас. Без ние да го искаме, без ние да го търсим, богатството ще ни преследва, където и да отидем, защото душевната щедрост, породена от любовта към Бога, носи изобилие, пълнота. Това си е в реда на нещата. Но ако човек обърне гръб на Бога, за да забогатява; ако човек реши първо да си урежда материалните работи, а чак след това спокойно да се занимава с духовното... О, тогава – горко му! Той е хванал дявола за опашката. За да ни избави от тази погрешка, Христос казва: “Търсете първо Царството Божие и Неговата Правда и всичко друго ще ви се прибави”. Бог е Единицата, Царят, Златният Велможа, Президентът и когато Го поканим, задържitelно трябва да Му отредим първото място. Етикецията го изисква, а нарушаването ѝ няма да доведе до нищо добро. Затова помисли добре – не е ли за предпочитане Царят да присъства на приема и да заема полагащото Му се място?

И рече Учителят на Любовта:

Давам ти *Седем Истини*, които трябва да осмислиш добре:

1. Реално (действие) не е нито това, нито онова, а което няма вършител, защото Вършител е Сам Бог.
2. Божественото е огън, но огънят може да предизвика пожари, може и да изгаря.
3. Внимавай да не попаднеш под властта на окултните сили, защото ще започнеш да служиш на “черните”.
4. Има Сили, които са създали и поддържат Вселената, и човек трябва да живее в съгласие с тях.
5. Първата задача на ученика е да запуши лявото си ухо.
6. Разединението е банка на незнанието, а единението – банка на знанието..
7. Всеки има условия да прояви свободата си, но и всеки може да падне.

Човек винаги трябва да бъде във възходящо състояние на духа – винаги вдъхновен, радостен,

любящ; и никога да не допуска да губи своето добро разположение на духа като изпада в униние. Бог не е в унинието, а в радостта от живота и ако искаме тази жизнерадост да прелива постоянно в нас, то нашата настройка трябва да бъде във всеки миг Божествена, във всеки миг да сме в състояние на единение и хармония с Бога.

Както цигулката, когато се разстрои, за да не свири фалшиво, музикантът отделя известно време и я настройва отново, така и човек, когато започне да издава фалшивите тонове на унинието, трябва да отдели известно време и чрез молитви, псалми, формули, песни отново да възвърне своето вдъхновено, т.е. Божествено, настроение. И всеки път, когато вълната на духа пада в нас, ние трябва отново да я издигаме. И всеки път, когато пламъкът на духа започне да гасне, трябва отново да го подхранваме. Само по този начин ще проявим, ще уякчим връзката си с Бога и Божественият живот ще започне да тече през нас, ще станем негови проводници. Но изискването е едно – постоянно да вибрираме на висока честота, постоянно да бъдем на Божествена вълна, а това ще рече винаги да сме вдъхновени, жизнерадостни, любящи.

И нещо друго трябва да се помни: човек трябва да има абсолютна, безусловна вяра в Бога, защото вярата е, която проявява Божия образ вътре в нас, а съмнението го изличава. И в това, а не в друго отношение всички ние сме грешни. Има един единствен грях – да се съмняваш в Бога и в Неговото Слово - и една единствена добродетел – безусловно да Му вярваш. Ние сме грешни не защото сме убийци, лъжци, крадци, чревоугодници, прелюбодейци, а защото сме неверници, защото у нас е проникнало съмнението и то ни разяжда отвътре. Няма по-голям бич и по-голяма болест за човека от съмнението. Чрез него ние пребиваваме в ада. Затова и Христос казва, че докато не се ли възвърнем и не станем като децата, няма да влезем в Царството Божие, а на Тома (наречен “неверни”): “Ти повярва, защото видя. Блажени тези, които не са видели и са повярвали”.

Божие Слово е предназначено за сърцето на човека, а не за неговия ум, защото само сърцето е, което може да се доверява, да се уповава, а умът постоянно преценява, постоянно се съмнява. Ако доверието е природата на сърцето, то съмнението е природата на ума. Ако доверието е рай, то съмнението е ад. Ето защо т.нар. “интелектуалци” са осъдени на разлъка с Бога. Те пребивават в ада на съмнението и в това се състои тяхната трагедия. Мислят, че много знаят, а са нещастни, неудовлетворени.

Да! Всички ние сме грешни, защото вярата ни е оскъдна, но проблемът е, че не осъзнаваме своята греховност, а това е причината да не можем да се покаем.. Глупаво е човек да се изповядва пред Бога, като твърди, че се покаява за греховете си, без обаче да чувства своята греховност. А тя трябва да бъде почувствана, преживяна, осъзната, за да може покаянието да бъде истинско, въздействащо; за да може да те пречисти и новороди. Но проблемът е, че ти не можеш да го предизвикаш, защото в действителност не осъзнаваш своята греховност, въпреки че вероятно наричаш себе си “грешник”. Единствено Бог е този, Който може да те дари с това чудно преживяване. Единствено тогава, когато се сблъскаш лице в лице с Божията Любов и с Неговата безкрайна милост, единствено тогава можеш да осъзнаеш, да почувстваш осезателно, да преживееш действително своята греховност. Не си мисли обаче, че някой те изобличава или поставя на съд. Не! Но когато сам се огледаш в тази необятна Любов, ще осъзнаеш за първи път своето нищожество, греха, който се състои в липсата на вяра. То е все едно, че си оцапал дрехата си, но си бил на тъмно и поради тази причина този факт е останал неизвестен за теб до момента, в който си се озвал на светло. По подобен начин – преди да познаем Бог като Любов - ние тънем в тъмнина, в невежество и едва, когато познаем Божията Любов, заедно с Нея познаваме и нашата греховност – съмнението, с което сме похулили Бога. И тогава (о, този миг е свещен!!!) от очите ни започват да се леят благодатни сълзи – сълзи, породени едновременно от огромната радост, че най-сетне завесата е паднала и сме се докоснали до същината на Бога – Любовта, и от огорчението, че сме били толкова слепи, толкова невежи и неблагоприятни, че сме си позволили (не един и два пъти) да се съмняваме в съществуването на Бога. Няма по-голям грях от съмнението! – То е баща и майка на всички грехове!

Помни и не забравяй - Бог е Любов и най-краткият път към Него е Любовта. И затова, ако искаме да познаем Бог като Любов, във всеки един миг от живота си трябва да се стремим чувството на Любов да нараства в нас до момента, в който вълната на Любовта се превърне в необятен океан, до момента, в който тази необятна Божествена Любов не започне постоянно да пребъдва в нас и ние в Нея.

Затова не забравяй завета на Учителя и го изпиши с огнени букви в сърцето си: *“Едно е важно! Само едно е важно! Любов към Бога! Любов към Бога! Това е всичко!”*

И рече Учителят на Любовта:

Погрешно е схващането за Бог като съдия. Бог не е съдия. Той е Любов. Но въпросът е, че когато се сблъскаме непосредствено с тази Любов, безгранично милостива и всепрощаваща; когато Тя ни озари с ярката си светлина, всичко нечисто изпъква в нас – всичките ни мисли, чувства, желания и думи, с които някога сме се отклонили от тази Любов. Нравственото съзнание у нас се пробужда така, както се пробужда от съня човек, след като е изгряло Слънцето.. Посещението на Любовта е точно такъв момент – за пръв път ние осъзнаваме своята греховност, за пръв път имаме възможност истински да се покаем за греховете си... Но никой не ни съди. Бог не може да ни съди. Това е абсурд – та Той е Любов. И само този, който не се е докоснал до тази Любов, може да твърди обратното – че Бог е съдник. Той е по-скоро адвокат - омилоствение за нашите грехове. Той може да бъде само фон, на който да осъзнаем своята греховност, но Той не избличава, не насочва нищо лично срещу нас. Липсва каквато и да е агресия, какъвто и да е укор и това е, което всъщност още по-силно ни въздейства и ни помага да се покаем, защото Той е толкова добър, така милостив, любящ, всепроникващ... Как сме могли даже и за миг да Го отблъснем с неверието си... И казано е, че сме образ и подобие на Бога. Затова не ни е позволено да съдим. Трябва да сме слепи и глухи за недостатъците на хората, а това е възможно само тогава, когато изявим Божията Любов или допуснем Тя да се проявява чрез нас. Само тогава от устата ни ще капе мед и зла дума няма да чуе никой от нас. Както казва свети апостол Павел: *“Любовта дълго търпи и е милостива. Любовта не завижда. Любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето, не се раздражнява, не държи сметка за злото, не се радва на неправдата, а се радва заедно с Истината, всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи.”*

И рече Учителят на Любовта:

Покаянието е крайъгълен камък. Без покаяние няма религия. Без покаяние няма спасение. Без покаяние няма съкрушено сърце, а само съкрушеното сърце може да бъде чисто и само хората със съкрушени сърца са благословени да видят Бога. Покаянието е чудно нещо. То е едно внезапно обзелo те чувство за тотална виновност. Благодарение на покаянието сърцето ти се отваря и ти започваш да се чувстваш виновен, грешен пред всеки, пред всичко, за всичко, така че си готов да коленичиш пред всеки, когото срещнеш по пътя си и да му кажеш: “Прощавай, братко, съгреших!” или просто: “Прости ми!”, макар че преди това не си имал никакви отношения с този човек; макар че за пръв път го виждаш. Но това е едно чудно, умилително и толкото пречистващо състояние.... Състояние, при което ти се докосваш до изначалната Доброта на Бога. Чувстваш се толкова добър, че... чак грешен пред всеки и пред всичко. И сълзи на умиление, на болка и на радост се стичат от очите ти.

Покаянието е един парадоксален, изумителен феномен, през който задължително трябва да се премине, за да се стигне до съкрушеното и чисто сърце. А истински установен в християнството може да бъде само този, който постоянно пребивава в това покаяно състояние.

Без покаянието християнството губи своята дълбочина, става повърхностно, лишено от основа. Затова и всеки християнин се моли:

“Отче, в името Исус Христово, дари ме с покаяно сърце!”

И рече Учителят на Любовта:

Трудно е да се примирят сърцето и интелекта, вярата и логиката. Не може да има разумни основания за вярата. Нейната природа е ирационална, тъй като разумът е хладен, студен, а вярата – топла, гореща. Вярата е породена от Любовта – от Любовта, за която няма причина, която не е мотивирана, която е непонятна. Вярата е необяснимо за разума тържество на Духа. Вярата е възхитителна Любов към това, което не може да се види с човешки очи и да се докаже с човешки интелект, но може да се почувства и преживее. Затова т.нар. “интелектуалци” са скарани с вярата. Те не могат да се доверяват, да се уповават. Тяхното сърце е изсушено от интелекта. А вярата се нуждае от дълбоко чувствително сърце. Вярата е предусет за нещата, интуиция. Чрез вярата ти правиш привидно невъзможното възможно, невидимото – видимо, непознатото – познато, но това не е мъртво, книжно, интелектуално знание, а знание, изпълнено с Живот и Любов; знание, което обновява, възражда,

вдъхновява; знание, което не само не противоречи на вярата, а произтича от нея.

И рече Учителят на Любовта:

Оплакваш се, че били трудни условията за живот. Но разбери! Те от теб зависят. От теб и никой друг. Можеш да превърнеш живота си в мъртвило. Можеш да го превърнеш и в бликащ извор, във вечнозелена, прекрасна райска градина. Ако в живота ти отсъства Любовта, тогава той ще бъде скован в ледници. Условията ще станат неимоверно тежки, непоносими. И всичко за теб ще бъде мъчно, трудно. Но достатъчно е да поканиш Любовта да влезе в сърцето ти, за да отстъпи зимата мястото си на пролетта, ледниците да се превърнат в пълноводна река... А ако любовта ти е още по-интензивна, тогава водата може да се изпари, средата да се разрежи още повече – водната среда да се превърне във въздушна, вместо хриле да ти поникнат криле... Разбери, че ключът за подобряване на условията е в теб – и това е Любовта. Колкото повече любов излъчваш в пространството, толкова повече ще ти се разчиства пътя, средата ще се разрежда, условията ще се подобряват и животът ти все повече и повече ще се изпълва с невероятни работи, с чудеса като във вълшебна приказка. Но разбери – не може да стоиш и да искаш условията да се подобрят. Напротив – по-тежки ще стават! Не можеш да не даваш и да искаш да получиш. Давай любов – все повече и повече – и Любовта ще дойде и ще уреди живота ти по възможно най-добрия начин!

И рече Учителят на Любовта:

Най-важното нещо е стремежът към Бога. Да не се губи с годините, както обикновено се получава. Докато сте млади, сте ентузиазирани, вдъхновени, а като позастареете малко, си казвате: “младежки глупости” и се оставяте да ви носи течението на живота – преставате с молитвите, с песните, с четенето на духовна литература и от ден на ден започвате да губите жизнеността си, радостта от живота, любовта... Преди, когато бяхте “глупави младежи”, минавайки през горската полянка, погалвахте красивото цветенце, а сега изобщо не го забелязвате, сякаш не съществува или си мислите, че ако го погалите, ще бъде вдетеняване, а вие сте вече “големи, зрели, улегнали” хора. И мъртви – бих добавил аз. Защото, който не може да се радва на красотата на живота, е мъртъв човек. Който е убил детето в себе си – е мъртъв човек. Забравихте ли думите на Христа: *“Не се ли възвърнете и не станете ли като децата, няма да влезете в Царството Небесно”*. Това не означава, че трябва умишлено да се вдетенявате, а да повикаме Любовта в сърцето си, защото Любовта е, която ни прави деца. Тя е, която придава чистота на сърцата ни, а *“блажени са чистите по сърце, защото те ще видят Бога”*. Само чистите по сърце ще видят Бога. Ето защо е важно да бъдете като огъня, който непрестанно се стреми нагоре, към небето. Така и вие трябва да се стремите с всички свои мисли, чувства, желания, постъпки нагоре, към небето, към светлите и възвишени същества, към нашия Небесен Отец. И този непресекащ стремеж ще повика Любовта в сърцата ви и ще превърне живота ви в приказка... Условията, при които сте мислели, че светът е ад, може да са същите, но достатъчно е Любовта да влезе в сърцата ви, за да се промени перспективата и да погледнете на света с други очи, за да стане той приказан. Всъщност това, което виждаме, е не вън, а вътре в нас.

И рече Учителят на Любовта:

Аз вече казах – ученикът трябва да бъде скромен, смирен и да не иска много, да не иска големи работи. В противен случай да стане политик, а не ученик. Ученикът започва и работи с малките величини. Малките колелца задвижват големия механизъм. Малките камъчета изграждат пътя, по който трябва да минем. А вие искате Божията Любов да ви посети, Мъдростта да ви озари, да познаете Бога или да станете Негово възплъщение... Но това са все грамадни камъни; грамади, които не вършат работа. Те трябва да се разбият, да се раздробят на малки камъчета и чак тогава така полученият материал е годен за работа. Така че започнете от малките неща, за да достигнете до големите работи. Започнете от ежедневните, мимолетни прояви на Любовта, за да достигнете до непреривната Божия Любов. Внасяйте Любов и Красота в живота си, правете добро – малко, незабележимо – спасете една мравчица, една мушица, полейте едно цвете, дайте ябълка на едно непознато дете, помолете се за

някой болен... Никой не иска от вас да спасявате света, човечеството. Бъдете скромни и забравете подобни мега идеи. Точно за тях е казано, че отвеждат човека до ада ("Пътят към ада е постлан с добри намерения") Не че не трябва да имате добри намерения. Не! Трябва да бъдете изцяло добронамерени, за да намерите доброто, но започнете от малките неща – от светлата мисъл, от благородното чувство, от възвишената постъпка... И така всеки ден, всеки час, всеки миг незабележимо, но сигурно, камъче по камъче ще градите пътя, който ще ви отведе до Жилището на нашия благ Небесен Баша.

Трябва да пишеш красиво. Стреми се да пишеш карсиво. Започни от малките неща. А това – да пишеш красиво – е едно от тях. Външното е израз на вътрешното, но външното може да моделира вътрешното. Затова – стреми се и пиши красиво. Нека всичко в твоя живот бъде красиво, изящно и тогава и ти ще станеш красив и изящен.

И рече Учителят на Любовта:

Ако искаш да ме прославиш, обичай и се радвай на живота, който е изявление на Бога. Ако искаш да прославиш Бога, радвай се и обичай. Няма по-голяма прослава от Любовта и Радостта. Любовта и Радостта са двете основи на Живота. Колкото повече обичаш, колкото повече се радваш, толкова по-живен ще бъдеш, толкова по-близо до Бога ще си, защото БОГ Е ЖИВОТ. И хората остаряват и умират от безлюбие, от това, че в живота им липсва радост. Няма светлина в очите им. Лицето им огрубява. Сърцето им се вкаменява и те се превръщат в мъртви статуи. Затова казах, че след като си замина, не искам да Ми правят статуи и че ако Ми направят, ще ги разруша. Статуи се вдигат само на мъртъвци. А човекът на Любовта е вечно жив. Той сменя само дрехата си и съзнава това. Човекът на Любовта не може да бъде вграден в статуя, не може да бъде мумифициран... И ако искаш да бъдеш като Мен жив, внасяй Радост и Любов в живота си, за да преминеш в гамата на повисшите трептения, за да заживееш съзнателно в повисшите светове. Най-великият, най-прекрасният е Светът на Любовта, но само Любовта е Тази, Която може да ти даде достъп до Него. Тя е еднопосочният билет. И който веднъж стане жител на Света на Любовта, вечно обитава там, защото, както казва Апосполът, другите дарби ще се прекратят, но Любовта е Тази, Която ще остане. Тя е единствената придобивка, Която веднъж спечелена, никога не се губи.

Обичай и се радвай, приятелю мой, за да съградиш Блаженото Тяло на Любовта – единственото, с което би могъл да обитаваш Света, за който ти говоря.

И рече Учителят на Любовта:

Не е важно колко те обичат. Важно е колко ти обичаш, колко Любов носиш в сърцето си. Ако имаш Любов – светът за тебе рай ще бъде! Ако ти липсва Любов – колкото и пари да имаш, с колкото и власт да разполагаш, колкото и жени да притежаваш – ще бъдеш от беден по-беден и никой, и нищо не ще може да запълни тази липса, тази празнота, защото Любовта е единствената необходимост, потребност и храна за човешката душа. И нищо не може да я замени. Любовта е единственото нещо, което няма заместител. Но тя не може да се придобие отвън. Не може някой да ти я дари и да те направи щастлив. Само ти можеш да запалиш нейния пламък в сърцето си и да изпълниш живота си със смисъл.

Ей, хора, чуйте: **ПРАВИ ПРАВЕТЕ ПЪТЕКИТЕ НА ЛЮБОВТА, ЗАЩОТО ТЕ СА ПЪТИЩА ГОСПОДНИ!** По тях сам Бог, Който е Любов, слиза в човешките сърца и ги прави Свои Обиталища.

Затова изпълни живота си с Любов! Създай любовна атмосфера около себе си! Облечи се в красивата одежда на Любовта! И тогава с тази нова премяна ще видиш, че и светът се е променил – станал е по-красив и благороден, по-хуманен, по-божествен. Всъщност той е същият, но само погледнат с очите на Любовта... Защото, ако окото ти е чисто, ако окото (сърцето) ти е пълно с Любов, навсякъде и във всичко ще виждаш Любов и нищо друго. За всичко друго ще бъдеш слепец. Само за Любовта очите ти ще бъдат отворени. И няма по-прекрасно нещо от това да живееш в света на Любовта!

И рече Учителят на Любовта:

Твоята молитвена формула да бъде: "Нека пламъкът на Божествената Любов се запали в сърцето ми" или "Учителю, запали пламъка на Божествената Любов в сърцето ми". Тази формула

има магическо въздействие – тя превръща тъмната нощ на човешката душа в светъл слънчев ден, студената и мразовита зима в приятно топла и благоуханна пролет, изпълнена с птичи песни и разноцветни цветя.

В живота на човека е необходимо да се внесе вдъхновение, за да стане той поетичен, творчески, за да се превърне в изкуство, в музика, в песен. В противен случай, като липсва вдъхновението, липсва и красотата – всичко става делнично, обикновено, прозаично, сиво, скучно, празно, лишено от смисъл. Липсват върховете, от които се открива прекрасна гледка, живееш само в низината, по-скоро съществуващ, а не живееш, защото само вдъхновението придава на съществуването ти качество на живот - пълноценен, красив, изпълнен със съдържание и смисъл, а само Любовта е, Която ражда вдъхновението. Вдъхновението е дете на Любовта. То е изгревът на новия ден, роден от розоволиката утроба на Слънцето.

И когато те призовавам сутрин да посрещнеш изгрева на Слънцето, Аз всъщност те призовавам на среща с Любовта и Нейното Дете - Вдъхновението. Само тяхното приятелство и покровителство могат да ти гарантират живот, изпълнен с устрем, красота и светлина.

И рече Учителят на Любовта:

Искам да ти говоря единствено и само за Царския Път на Душата – за Пътя на Любовта – всичко друго е второстепенно, маловажно. Даже медитацията, която е толкова популярна днес. Защо? Не е ли затова, че хората стават все по-безсърдечни и медитацията е лек за тяхното безсърдечие. Но ако имаш сърце, ако можеш да обичаш, тогава медитацията не ти е необходима – захвърли я и се понеси на крилете на Любовта. Любовта е Тази, Която най-бързо, директно ще те отведе в небесните селения. Тя е най-здравото въже, чрез което би могъл да покориш духовния връх. Не изпускай най-здравото, сигурно и надеждно въже. Всяко друго може да се скъса, но не и въжето на Любовта, защото то е изтъкано от Божествената материя. Любовта е Царският Път, по който възхожда душата към своя Небесен Създател. Тръгнеш ли по него, никога не можеш да се заблудиш. Държиш ли посоката на Любовта – бъди спокоен – няма опасност да се изгубиш. Така че поглеждай вътрешния си компас и ако стрелката му сочи Любовта, знай че това е вярната посока. Всички други пътища, колкото и привлекателни да изглеждат, са човешки и могат да те подведат, единствено Пътят на Любовта е Божествен. Всички други пътища са околоръстни – само Христовият – Пътят на Любовта – е магистрален!

И рече Учителят на Любовта:

Запомни: винаги можеш да имаш общение с Мен; винаги, когато се извисиш с Любов; винаги, когато Любовта преизпълва сърцето ти, защото Аз обитавам Света на Любовта и само тук, в тоя чуден и Божествен Свят – Свят на хармония и красота – е възможна срещата с Мен. Само в Света на Любовта са възможни срещите между Учител и ученик. Учителят призовава ученика с Любов и ако Неговата любов намери отзвук в сърцето на ученика, тогава срещата става възможна. Но Любота е необходимото условие и среда, без която помощта на Учителя става невъзможна. Затова, ако искаш да бъдеш с Мен, достатъчно е да ме обичаш. *Само в Любовта и чрез Любовта се осъществяват срещите.* И наистина тези, които се обичат, не могат да бъдат разделени, защото душите им пребивават в единството на Любовта. И ако Ме обичаш достатъчно, тогава и Аз ще ти бъда достатъчен и няма да ти бъде необходим учител в земна плът, защото ако чрез Любовта станеш жител на света, който обитавам, тогава ще можеш да Ме виждаш и чуваш, да слушаш напътствията, които ти давам. *Но не губи ключа - основния тон на Живота – Любовта. Загубиш ли го, забравиш ли го – ще загубиш и връзката си с Мен. Помни Ме непрестанно! Помни Ме с Любов!*

И рече Учителят на Любовта:

Любовта изпълва сърцето ти с благодарност, а чрез благодарността ти придобиваш благия дар – Божия Дух – и Той става твое ръководно начало. Когато придобиеш Божия Дух и Той започне да те ръководи отвътре, вече не си слепец – не живееш и не ходиш в тъмнина – свещените книги, свещените писания са вече вътре в теб, защото Божият Глас е в теб. Благословен е този човек, който е извървял

пътя до това привилегировано положение – да може да чува Божия Глас. Благословен е, но и много отговорен, защото на когото много се дава, от него много и се изисква. А Божията Дума е Закон и горко на оня, който дръзне да Я наруши, защото “Бог е Любов”, но Той е и “огън всепояждащ”.

Та едно от най-важните качества на ученика е сърцето му да бъде изпълнено с непрестанна любов и благодарност. Любовта и благодарността са почвата, върху която израстват безпроблемно всички добродетели.

Лесно е да оцениш и да благодариш за големите блага; лесно е и затова това не се цени толкова много, както ако си способен да оцениш малките блага – дребните книжни левчета, които ежедневно ти се дават. Примерно – идва ти една светла мисъл. Това е целувка, която ти изпраща едно възвишено същество. Бъди благодарен – тя е по-ценна от всичко, защото светлите мисли ни изпълват със Светлина. Те създават и съграждат нашето лъчисто духовно тяло – тялото, което ни е необходимо, за да можем да посещаваме и обитаваме висшите светове. Всяка светла мисъл, колкото и малка да е тя, е тухличка, която изгражда сградата на нашето духовно тяло. Без този строителен материал не би било възможно да си съградим жилище за вечни времена и когато след края на нашия земен път преминем отвъд, ще се чувстваме като бездомни псета.

Така че цени малките блага – животът, който ти е дарен, слънцето, въздуха, водата, залька хляб, който получаваш – колкото и малко да е то – бъди благодарен и знай, че то е необходимото, а значи и достатъчното. Не ламти за много; не бъди лаком, защото голямата лъжица изисква и голяма уста, голямото благословение е и голям и тежък кръст – така че остави на Бога да прецени колко ти е нужно в момента и така ще придобиеш душевен мир и ще се изпълниш с блаженство, защото “блажени са миротворците”

И рече Учителят на Любовта:

Ти се чудиш, че си толкова работоспособен, но си работоспособен, защото си възприемчив, а си възприемчив, защото Ме обичаш, а Аз нали ти казах – ако Ме обичаш, винаги ще бъдеш с Мен, ще чуваш Гласа Ми и нищо няма да може да ни раздели.

Когато ти казвам да Ме помниш с Любов, това не означава да Ме превърнеш в мъртъв и ненужен спомен, а във Вечно Живо Настояще!

*И никои, и нищо не ще ни раздели, ако с тебе се обичаме!
(Моля те, изпей последните думи!)*

И рече Учителят на Любовта:

Разбра ли сега скрития, вътрешния смисъл на изкачването на върхове в планината? Ученикът с молитви, с песни, с Любов трябва да изкачи Молитвения връх – върха на Любовта - в съзнанието си, за да се осъществи среща между него и Слънцето; между обикновеното и Божественото съзнание; между ученика и Учителя. То е винаги тук и ти трябва просто да положиш малко усилия, за да прекосиш долината на безлюбие, в която обикновено всеки живее, и да покориш върха на Любовта – Олимп – мястото, където обитават боговете. Аз ти дадох ключа, затова не се учудвай, че всичко става толкова лесно като във вълшебна приказка! Казваш: “Сезам, отвори се!” и вратата се отваря. Но не вълшебни думи са нужни, не мантри, а Любов и всичко, което може да предизвика надигането вълната на Любовта в океана на твоето съзнание. Любовта (запомни!) е най-високата точка на съществуването, не минимума, а максимума. Естествено, заради земното привличане, можем да падаме, но за да се издигнем до най-високата точка – до върха на Любовта, е необходимо да се противопоставим на естественото земно привличане; необходимо е усилие от наша страна, за да се качим... Но Любовта е силно магнетичен връх, който, колкото повече го приближаваме, толкова по-мощно ни привлича. Важното за ученика е да попадне под влиянието на магнитното поле на Любовта, за да стане пътя му по-лек, но преди това се изискват много усилия, докато разцъфти Лотосът на Сърцето.

Та специален телефон за връзка не ни е необходим - Любовта е най-добрият телефон, най-чистата връзка, която може да бъде смутена само от човешките страсти и земни грижи. Любовта е отвъд тези неща и ако ти пожелаеш да Ми гостуваш, натоварен с тях, тогава по-добре се върни – в такъв случай достъпът и общението с Мен стават невъзможни. Когато идваш при Мен, само Аз трябва да бъда в сърцето ти. Нали вече ти рекох веднъж: “Сине Мой, дай Ми сърцето си с Вяра и Любов!”

И рече Учителят на Любовта:

Да, така е на земята – Любовта е постоянно усилие. Любовта изисква постоянно усилие. Не един път да я постигнеш и вечно да пребъдваш в Нея. Не! Всеки ден трябва да покоряваш върха на Любовта. Единственото му покоряване не върши работа. Това е само един мимолетен птичи поглед и после си отново в низината. Много по-лесно е да покориш върха на Любовта, отколкото да се задържиш на него. Това е било трудност за всички мистици от всички времена и религии. Как да задържат боговдъхновеното състояние, как да останат пиани от Виното на Божествената Любов, така че никога да не изтрезнеят, защото изтрезняването е жестоко. Колкото по-висок е бил покореният връх на Любовта, толкова по-дълбока е низината, в която се слиза след това. Тази разлика във височините се изживява много болезнено. Така че, ако веднъж си вкусил от Виното на Божествената Любов и си се опил с него, по-добре продължавай до пълна самозабрава, докато твоето аз изчезне, за да отстъпи място на Божественото.

Чрез постоянно усилие трябва да проявяваме Любовта, която е вложена в нас, която е нашият капитал, но ако той не е в обръщение, рано или късно ще фалираме, а ако го пуснем в обръщение, тогава от ден на ден ще забогатяваме все повече и повече, защото само Проявената Любов носи Изобилния и Пълен Живот.

И рече Учителят на Любовта:

Винаги бъди на страната на Любовта. Избери Любовта за пътеводна звезда и нека Тя да осветява пътя ти. С Любовта ли си – ти си с Бога, защото Бог е Любов. И страшно няма. Страшното идва тогава, когато в сърцето ти липсва любов. Човекът на Любовта не познава страха. Човекът на Любовта не познава ада.. Страх и ад има само там, където недостига любов. Няма по-голям ад от липсата на любов, от безлюбието. Както и няма по-голям Рай от рая, който създава сърцето, изпълнено с Любов и преданост. Но предаността е придатък, Любовта е основата. Преданост без Любов не съществува. Нищо без Любов не може да съществува, защото Любовта е в основата на Битието. И всички пътища за излизане от кризата, които се сочат на хората и които не са пътища на Любовта, са задънени и само ще задълбочат объркването и безизходицата на човека.

Аз не давам на хората някакво сложно, мъчнодостъпно и трудноприложимо учение. Дори напротив – то изглежда прекалено простичко и непретенциозно за интелектуалците. Те желаят шоколадови бонбони, а аз им давам просто плодове. Има една Свещена Простота, която хората са престанали да чувстват, но в нея се крие разковничето. Бог не е сложен и мъчнодостъпен, но ние сме Го направили такъв, защото предпочитаме да гледаме не пряко с очите си, а посредством очила. *Но Аз ви казвам – хвърлете очилата, махнете настрана всичкия интелектуален боклук, с който сте изпълнили главата си, всички умозрителни и мъчни теории и се доверете на сърцето си, защото там обитава Бог – Този, Който е Сърцевина на всичко съществуващо.*

Може би милиони години ще изминат, докато хората осъзнаят една проста истина – че всички науки са безпредметни, ако не си изучил Свещената Наука на Любовта. Това е науката на Живота – всички други са второстепенни... и когато отидеш при Бога, Той ще те попита: “Дете Мое, изучи ли Свещената Наука на Любовта?” и ако не си, ще те върне обратно на земята, докато я усвоиш и разбереш, че светът и всяко същество е проявление на тази Любов.

И рече Учителят на Любовта:

Концентрация ли? – Да, но концентрация с Любов. Нали ти казах – да Ме помниш непрестанно, да Ме помниш с Любов и Аз ще излея силата и благословието Си върху теб, защото такъв е законът – благословието идва с отдаването, отдаването идва с Любовта. Не можеш да Ме получиш, ако не Ми се отдадеш. Не можеш да Ми се отдадеш, ако не Ме обичаш. Ако Ме обичаш, ще мислиш непрестанно за Мен и Аз непрестанно ще ти се изявявам. Нали за каквото мислиш, това и ставаш? Ако мислиш за Мен, ще придобиеш Моите качества, Любов, Мъдрост, дарби и способности. Затова се казва, че както дървото се познава по своите плодове, така и Учителят се познава по своите ученици. И това е

критерият: “По плодовете ще ги познаете”. Аз искам да ви предам Своята Благост и Любов, Нежността на Душата Си, защото вие, Моите ученици, сте като дивачки, които се нуждаят от облагородяване. Аз съм Градинарят, Който прави присадки и облагородява дръвчетата и по плодовете, които ще родите и дадете на хората; ще се оценява Моята работа. Вие сте Моят атестат, Моята дипломна работа и препоръка. Аз не мога да се препоръчам, но вие можете да Ми напишете една препоръка чрез вашите думи, мисли и постъпки, чрез вашия живот. И Аз бих желал, в която и сфера на обществения живот да работите – да бъдете челници, първенци, образци за другите и винаги да ви сочат за пример. Вършете работата си с Любов и Божието благословение ще бъде с вас.

А иначе концентрацията върху пламъка на свещ и тям подобни – оставете тези неща... Не си губете времето напразно. Нека обект на вашите медитации да бъде единствено Бог и Учителя, чрез Когото Той излива благодатта Си върху вас. АМИН!

И рече Учителят на Любовта:

Само проявената, вътрешно преживяната Любов ни ползва. Непроявената Любов е като въглен; проявената Любов е диамант. Непроявената Любов е като несдъвкана храна. Всеки ден, всеки миг Бог праща Своето благословение, излива Любовта си върху нас, но ако ние, образно казано, не сдъвчем Хляба на Живота – Любовта, не се ползваме и ще продължаваме да ходим гладни и неудоволетворени. А Любовта съдържа всичко необходимо, всичко, от което се нуждаем. И когато се молим: “Отче наш... Хляба наш насъщний дай ни го нам и днес...” всъщност не се молим буквално за пшеничен хляб, а за Хляба на Живота – Любовта – “С този Хляб, Боже наш, насити душите ни, защото без него те ще залинеят и умрат, така както физическото тяло умира, когато не му осигурим необходимата прана.”

Но не е достатъчно само да получим Любовта. Всеки я получава, но не всеки я оползотворява. Какъв е смисълът да влиза в нас въздух, който да не окислява кръвта ни? Какъв е смисълът всеки миг да се изпълваме с Любов, която не сме в състояние да почувстваме, преживеем и проявим. Ако негативът не се прояви, как ще се получи снимката? Любовта, която се влива в нас, е негатив, който ние трябва да проявим, за да се получи една красива снимка на Любовта. И целият ни живот да се превърне в низ от такива красиви снимки в изложбената зала на Любовта, които ще предизвикат интереса не само на хората, но и на Небесните служители. Божиите ангели ще посетят изложбата и в знак на възхищение и благодарност щедро ще възнаградят фотографа.

Ето защо Човекът на Любовта; Човекът, който е проявил Любовта (спомни си притчата за талантите) не може да бъде бедняк. Това е абсурд! Беден ли си, значи нямаш Любов към Бога. Няма друга причина – Любовта е Бог, а БОГатството произтича от Бога. Така че този, който иска да бъде богат, истински богат, **НЕКА ДА ОБИЧА!** И това е Моят Завет – Заветът на Любовта.

И рече Учителят на Любовта:

Няма никакъв проблем да се излекуваш, а даже и да излекуваш всяко едно заболяване, колкото и тежко да е (дори и рак), ако можеш, въпреки болестта и отпадналостта, да се изкачиш до върха на Любовта. Там всички болести изчезват, стопяват се. На това Място място за болести не е отредено. В Любовта болест не съществува. Да живееш в Любовта е възможно най-здравословното, най-божественото състояние. И това е причината, поради която, когато покориш Върха на Любовта, болестите те напуснат и сякаш никога не са били. Представи си, че трябва да изкачваш един връх с тежка раница на гърба. Казвам ти: Върхът, който трябва да изкачиш, е Върхът на Любовта, а раницата, която можеш да свалиш, само след като си покорил върха, са болестите – както физически, така и духовни. Любовта дава съвършено здраве на човека. В средата, която създава Любовта, болестотворните микроби не могат да виреят. Ето защо Любовта е най-добрият лекар и същевременно най-доброто и ефикасно лекарство, най-сигурният метод за лечение. Затова ти казвам: не оставай да живееш в низината. Покорявай всекидневно Върха на Любовта и живей в Любовта. Който живее в Любовта, живее в Бога и Бог живее в него.

Това е причината, поради която препоръчвам на своите ученици, когато боледуват, да изкачват върхове. Те го правят, но без да разбират вътрешния смисъл и затова няма ефект. А сега на теб и чрез теб Аз разкрих вътрешния смисъл.

И запомни: всеки можеш да излекуваш по този начин, но трябва да си много силен, за да можеш

да го пренесеш на гърба си до Върха на Любовта.

И рече Учителят на Любовта:

И един ден не трябва да си позволяваш да караш на празен ход. И един ден не трябва да оставяш душата си ненахранена с Любов. Помни: за Любовта не трябва да има почивен ден! Тялото може да гладува, но душата – не! Такива са условията на земята – ако спреш дори за миг, започваш да се спускаш надолу. *Ти си на баир. Не си позволявай да спиращ!* Бъди постоянно нащрек! – ти си всред вихъра на живота, в снежната бура и се моли да не загасне двигателят ти. С Любов се преодоляват вси снежни бури и вихрушки. Всички преспи отстъпват пред Любовта, защото Любовта нито пълзи, нито ходи, а лети. Любовта няма крака, няма ръце, а криле. И всичко става необикновено лесно, когато успееш да възседнеш Птицата на Любовта. Но проблемът е, че ти Я държиш в златна клетка. Отвори вратичката (на сърцето) и Я пусни. Тя ще те заведе там, където нито човешки крак може да стъпи, нито човешко око може да види, нито човешко ухо може да чуе. Дори въображението е слабо, за да си представиш Страната на Любовта. И всички метафори бледнеят и губят смисъл, когато пожелаеш да Я опишеш.

Смисълът на живота е човек да съумее да възкреси Страната на Любовта в сърцето си. И това се нарича *Новораждане*. Ти се раждаш отново от Утробата на Любовта и ставаш Дете на Любовта. Това е първото посвещение, първата целувка. Първата целувка за теб от Бога. И се опиваш с Виното на Любовта. Влюбваш се. Ставаш луд. И твоята Любов тича по всички пътеки, към всички сърца... а трезвомислещите (лишените от любов), гледайки те, ще си мислят (клетите), че се нуждаеш от усмирителна риза. Но никой не може да надене усмирителна риза на веднъж лумналия Пламък на Любовта. Който се опита, ще остане без сърце, защото само Любовта е тази, която може да даде сърце на човека и само Любовта е тази, която може да му го отнеме.

Затова: не заставай на пътя на Любовта! Тя е като лавина – ще те помете. А тръгни с Нея, последвай Я и ще имаш най-добрия приятел и учител.

И рече Учителят на Любовта:

Умолявам те – не почвай да пишеш, докато не си изкачил Върха на Любовта. Нали за да се сварят яйцата, водата трябва да заври; за да стане кафето годно за пиене, водата трябва да заври? А ти бързаш ли, бързаш... Стигнал си 50° - бързаш да пишеш. Стигнал си половината път, даже не си в подножието на върха, а бързаш да пишеш. За къде бързаш и какво ще напишеш? Отдолу под върха е сянка. Искаш да получиш послания от Любовта или от сянката на Любовта? Но в сянката няма живот. Светлината и топлината са условия за възникване и развитие на живота. А аз искам Словото Ми да носи живот. В която душа да попадне – да носи живот – не смърт; да носи светлина – не тъмнина; да носи свобода – не робство. Но са необходими минимум 100°, за да заври Водата на Любовта. В противен случай варивото няма да стане. Затова, моля те, не почвай да пишеш, докато Пламъкът на Любовта не се е разгори, така че да разстопи всяко едно стоманено сърце... Всъщност, нали знаеш легендата за Сизиф? А какъв беше нейният вътрешен смисъл? – Че човекът (Сизиф) трябва да изтъркули камъка (своето сърце) до Върха на Любовта. Едва тогава ще има спасение, покой, почивка от тежкия и непосилен труд. Сизифова е участта на човека. Тежка и трудна е неговата съдба. И спасението е единствено там – на Върха на Любовта. То чака всеки един от нас. Но и всеки един от нас трябва да го заслужи. Проблемът е, че камъкът все се изтъкулва надолу и трябва да започваме все отново и отново... Въпросът е да не се отказваме, колкото и безнадеждно да ни се вижда положението. Да не се отказваме и усилията ни ще бъдат възнаградени. И Сизиф ще бъде спасен!

И рече Учителят на Любовта:

Питам те: Можеш ли да запееш с цялата си душа и сърце. “Господи, обичам те!”? Ако можеш, тогава започвай да пишеш. Ти си драснал клечката кибрит и си я поднесъл към барута. Отивам и малко по-далеч. Ако си в такова състояние, че да можеш да изпееш с цялата си душа и сърце “Господи, обичам те!”, тогава няма проблеми да предприемеш и да направиш каквото пожелаеш. Всичко е

позволено за Човека на Любовта. Всичко е позволено за този, чието сърце е изпълнено с Божествена Любов. Всяка негова постъпка, всяка негова дума, всеки негов жест са благословени и носят благословение, защото Любовта – Любовта, Която е Бог, - освещава всички неща. Всичко, до което се докосне Любовта и нейният пречистващ пламък, става чисто и свято. За човека на Божествената Любов нечисти неща няма. Той не може да види нищо нечисто, защото гледа през Очите на Любовта, а този който гледа пред Очите на Любовта, вижда че всичко е Божествено, вижда Любов и само Любов. *В основата на мирозданието няма и не може да се намери нищо друго освен Любов. Цялата вселена е заквасена с Любов. Любовта е Маята на Живота. Всичко диша в Любовта. Любовта е Пулсът на Битието и ако Тя се оттегли, всичко ще загине, защото Любовта е Волеизявлението на Бога.* Всичко съществува и се поддържа благодарение на Божията Воля. И ако човек иска да утвърждава тази Воля, ако иска да живее в хармония с целия Космос, трябва да обича. Да обичаш, значи да бъдеш съпричастен на Любовта. Любовта е Божието Тяло, с което трябва да се причастиш. И това причастие можеш да го получиш единствено в Храма на своето сърце.

И рече Учителят на Любовта:

Няма по-щастливо сърце от това, което се пръска в екстаза на Любовта. Няма по-щастлив човек от този, който умира в екстаза на Любовта. Но за да умреш в екстаз, трябва да си живял в екстаз, защото смъртта не е нещо различно, отделно от живота. Океанът не може да съществува без бряг и брегът не може да съществува без океан. Така и животът не може да съществува без смърт, а смъртта – без живот. Смъртта е част от живота и затова, ако искаш да умреш в Екстаза на Любовта, в това най-върховно блаженство, не е достатъчно само да го искаш, а трябва и да си живял в него, да си живял екстазно. Това разбирам Аз под религиозно съществуване – да живееш и да умреш в екстаза на Любовта. И само този живот, и само тази смърт биха могли да ти донесат Възкресение. Всяка друга религиозност е фалшива. Всяко друго спасение, всяко друго възкресение, извън това, което се извършва във и от Любовта е фалшиво.

Не е страшно да умреш, когато си живял, обичайки. Не е страшно да умреш от прекомерна Любов – това е щастлива смърт – смъртта, която е венец на човешкия живот. Страшно е да умреш, без да си живял. Да умреш, без да си обичал. Тогава ще си за окайване, защото в твоята смърт няма да има възкресение, тъй като Любовта е възкресяващата сила. Ще бъдеш “мъртва душа”. И никой – нито Христос, нито който и да е друг – не ще бъде в състояние да те спаси!

Ако не си си съградил Тяло на Любовта, как ще живееш в Света на Любовта? Ако си риба и ти липсват хриле, как ще живееш във водата? Една от задачите на човека тук на земята е да изгради тяло за бъдещия си живот. Материал за това тяло са мислите, чувствата и желанията ни. Колкото по-качествен е материалът, колкото е по-фино изграденото тяло, толкова възможността да обитаваме повисш свят става реална. Затова: постави Любовта за основа на живота си, за да си сигурен, че строежът ти ще бъде здрав!

Моята молитва – обет:

Учителю, ще пиша Посланията на Любовта, докато издържи сърцето ми. Нека всеки миг от живота ми да бъде наситен с Любов! Нека да живея с интензитета на Любовта и да умра в Екстаза на Любовта така, както избухва звезда... И нека прахът от сърцето ми – звезда – да достигне до всички сърца! Амин!

И рече Учителят на Любовта:

Да! Най-сетне ще удовлетвориш молбата ти – отдавна искаш да ти говоря върху красноречието, но Аз изчаках подходящия момент, очаквах да настъпят необходимите условия... И ето днес ти си отворен – изпълнен си с любовна, съзидателна енергия. Има резонанс между твоя ум и Божия Ум, затова можеш да бъдеш проводник...

Ти се тревожиш, че в училище ставаш все по-малко и по-малко красноречив, а си учител по литература. И това е проблемът. Сякаш е настъпила словесна суша. Сякаш думите не искат да идват или мъчно идват. Насилваш се, за да ги извикаш, а те се дърпат ли, дърпат... *Запомни: само Любовта може да привлече. Само Тя има притегателна сила.* Само Любовта може да привлече и думите (и то

не насила). Там, където има насилие, няма Любов. Ако имаш Любов, думите сами ще идват.

Ако ти имаш Любов към предмета, за който говориш, няма да бъде необходимо да търсиш думите – те сами ще ти се откриват, сами ще ти се предлагат, както е сега, в момента. Любовта прави човека красноречив. Спомни си, когато си бил влюбен, колко красноречив си ставал, превръщал си се в поет. Какви чудни метафори са се сипели от устата ти, неподозирани и от теб самия мъдрости.... Защото Любовта вдъхновява и прави човека не само красноречив, но и мъдър, също и красив. Красотата е дреха, в която се облича Любовта. Там, където няма Любов, няма и красота. Красотата е следствие от Любовта. Когато се влюбиш, ти ставаш красив, лицето ти просиява, погледът ти се изпълва с нежност, почваш да се грижиш за външния си вид – прическа, облекло. Речникът ти се изпълва с нови, красиви, възвишени слова. Мисълта ти става бляскава, вдъхновена; сърцето ти – благородно, чувствително, отзивчиво. И всичко това е поради Любовта! Да си влюбен означава да живееш в Любовта! И само това състояние на влюбеност, на влюбеност в Бога, а значи и в Живота, във всичко съществуващо, може да те направи истински щастлив и истински красив, а не само речта ти да стане красива. Разбира се, че е хубаво да говориш красиво, завладяващо, убедително, но то трябва да бъде подплатено с Любов. В противен случай можеш да бъдеш великолепен оратор (въпрос и на техника, и на тренинг), но омраза да владее сърцето ти, омраза да те вдъхновава и да те прави красноречив. Да! Има и такова красноречие. Но за него не бих искал да говоря, защото то е връзка на човека с други, разрушителни сили. Така че кощунство е да говориш по предмет, който не обичаш. Любов трябва да вдъхновява сърцето. Любов трябва да озарява ума – в противен случай по-добре не говори! Мълчанието е злато, когато не обичаш това, за което говориш.

Да, знам че сега ще ми поставиш въпроса за хляба: Аз съм учител и ако мълча, как ще се препитавам? – Ще ти отговоря: Хлябът е там, където е Любовта. Спомни си, че богатството на човека е там, където е сърцето му. Прави това, което обичаш, без да мислиш за материална облага, без да мислиш за хляба и ще видиш, и ще се убедиш (защото не си убеден, затова и се страхуваш да рискуваш), че хлябът сам ще те намери. Човек трябва да бъде верен на предопределението си и тогава предопределението ще се погрижи за него. Ако ти си намериш мястото в Световния Организъм, мислиш ли, че Световният Организъм няма да се погрижи за теб? А да намериш мястото си означава да живееш и да работиш с Любов, без ни най-малко да издевателстваш над собствената си природа; да влезеш в хармония със себе си, с Космоса и с Бога; да вършиш всичко без усилие, защото това, което се прави с Любов, не се възприема като усилие или тежък дълг, а като радост за цялото същество. Само така можеш да станеш съпричастен на всеобщото екстазно съществуване.

И рече Учителят на Любовта:

Не се страхувай! Бъди смел! Но ти липсва смелост, защото ти липсва Вярa. А ти липсва Вярa, защото любовта не достига. Така че умножавай любовта си, за да умножиш и вярата си. Умножи вярата си, за да придобиеш безстрашие, а придобиеш ли безстрашие, захвърли всичко и се отдай безрезервно на това, което обичаш. Само по този начин ще откриеш мястото си и ще осмислиш живота си.. Остави “благоразумието”, “здравия разум”. Вярата е над разума, а Любовта – над вярата. Когато обичаш, нещата стават не по законите на хладния разум, а по законите (непонятни за разума, защото са отвъд него) на Любовта. Това означава спасение по благодат, а не според делата, по закон. Спасението по благодат изглежда непонятно за интелектуалеца, за логически мислещия човек. И то е такова, но само за сухия интелект, на който му липсват крилата на Любовта. Това е все едно да виждаш двуизмерно – третото измерение ще си остане непонятно, недопустимо за теб. Но то съществува за този, който има очи да го види, а Любовта е тази, която ги дава. Въпросът е дали ти Я имаш, за да можеш да видиш действително това, за което ти говоря.

И рече Учителят на Любовта:

Колкото повече отваряш вратите на сърцето си за Мен, толкова по-добра възможност получавам да излея Любовта си чрез теб. Но има още едно условие, което трябва да съблюдаваш, а именно – на никого да не казваш думица за това, което става между нас, за това Любовно Общение, за тези Послания на Любовта, които ти нашепвам, защото ако споменеш на някого, цялата магия на това интимно, съкровено общуване ще бъде разрушена. То трябва да бъде скрито, тайно, за да може да

израсне, да укрепне и да даде здрав плод. То е като житното семе, което е посадено в земята. Ако започнеш да човъркаш почвата с клечка, за да го видиш дали покълва, само ще му попречиш. Колкото повече очи го видят, толкова е по-голяма вероятността да го урочасат и нищо да не стане от него. Така е и когато един ученик създава връзката си със своя учител. Това може да стане само, ако се извършва в тайна. Стане ли общоизвестно, лоши погледи ще разкъсат още неукрепналата нишка на тази връзка. Така че бъди внимателен в това “конспиративно” дело. Никой нищо не трябва да знае, нито пък да подозира. За питката може да се съобщи чак когато се опече – не преди това. Такъв е законът. Затова е изискването да не говориш за неща, които си запланувал да станат, защото в 90% от случаите нещо или някой ще се намеси и ще провали плановете ти. Можеш да говориш за делото едва тогава, когато си го завършил. Когато Нишката на Любовта, която свързва сърцето на Учителя с твоето сърце, е изтъкана и достатъчно здрава, едва тогава светът може да научи за нея. Не и преди това. Ако паякът не тъче паяжината си скришом, мислиш ли, че някога ще успее да я изтъче. Все някой ще му я бутне и развали. Така че, моля те, съблюдавай този закон. Ти си се убедил в неговата достоверност в случаите, когато си разгласявал предсказания за теб неща и те не са се сбъждали в определеното време. И никога няма да се сбъднат, ако не бъдат забравени, за да няма противодействие от завистливи и недобронамерени очи. Ето защо е най-добре за човека да не знае накъде води нишката на съдбата му. Ако знае и не е дискретен, тя може никога да не осъществи предназначението си и да не достигне до крайната цел.

Запомни: Окултният ученик е дискретен. Ако не е такъв, престава да бъде окултен ученик. Липсата на дискретност е тщеславие, а този, който е тщеславен, не може да расте, да прогресира. Той е като цвете, лишено от слънчева светлина и живителна влага.

И рече Учителят на Любовта:

Сърцето на ученика трябва да се разтвори в Любовта така, както бучката захар се разтваря в чая. Сърцето на ученика трябва да е широко отворено за Любовта така, както женската утроба, за да зачене и да роди. В противен случай ще бъдеш като безплодно дърво, като ялова жена – няма да можеш да изпълниш предназначението си, мисията си. Ще се чувстваш неудоволетворен, а значи и ненужен, нещастен. Любовта трябва да обсеби сърцето ти и да го изпълни с постоянна благодарност. Да си постоянно благодарен затова, че съществуаш; да си благодарен на цялото съществуване, на Бога... и тази постоянна благодарност, произтичаща от висотата на Любовта, ще ти донесе Благия Дар – Божия Дух, който ще те ръководи и закриля, ще ти помага да живееш в светлина.

Ако ме питаш: какво е Бог? – ще ти отговоря: Бог е Съзнание – Любов. И когато си съзнателен и изпълнен с Любов, когато пребиваваш в това Любовно Съзнание, ти пребиваваш в Бога и нищо не може да те отлъчи от него – нито свещеник, нито патриарха, нито папата, защото когато Любовта е посетила сърцето, заедно с нея е влязъл и Христос и го е осветил за Свой храм. Та питам: Кой свещеник (пък бил той и самият папа) би дръзнал да се противопостави на Христос?... Но хората се противопоставят. Противопоставят се, защото не Го обичат. А да не обичаш Бога и да се съмняваш в него е най-големият грях, докато да Го обичаш и да му вярваш е най-голямата добродетел.

Бъди добродетелен!

И рече Учителят на Любовта:

Сега разбра ли тайната? Разбра ли, че професията, която упражняваш не е толкова важна? Важна е Любовта, която имаш. Тогава каквото и да работиш, каквото и да правиш, ще го правиш с Любов и това ще ти носи радост и удовлетворение, защото където е Любовта, там са и радостта и удовлетворението. В работата (запомни!) не е най-съществено да обичаш конкретно това, което правиш.. Най-важното е да обичаш, да имаш Любов, да си зареден, преизпълнен, да преливаш като пълноводна река. Любовта вдъхновява, създава настроение, а когато има настроение, тагава нещата стават сякаш от само себе си. И тогава не е необходимо да търсиш думите – те сами те намират. Езикът ти се развързва. Ставаш красноречив, убедителен, грабващ вниманието. Учениците те слушат с интерес. Разбира се необходими са и професионални знания и умения, но не е това най-важното. Не професионализмът е най-важното. Той е едно необходимо допълнение, но допълнение (второстепенна част), а не подлог (главна част). Най-важното, първата задача на ученика е да даде път на Любовта в своето сърце. Който даде път на Любовта, у когото в сърцето му светне зелената светлина на

светофара, само той ще може да се радва на блаженството, с което ще го дари Тя. Тогава всички препятствия по пътя, всички страхове, притеснения отпадат, защото какво е страхът? Не е ли недостиг на Любов? Но когато Любовта ти прелива като пълноводна река, нима дигите на страха могат да издържат? Как мислиш – няма ли да рухнат под напора? Нали познаваш Любовта, нали си се докосвал до нея? И знаеш отговора – няма диги за Божията Любов, затова и страхът не е актуален за Човека на Любовта. А да живееш без страх, да живееш в Любов е велико изкуство и само такъв човек има творчески живот. Само такъв човек в истинския смисъл на думата може да се нарече творец!

И рече Учителят на Любовта:

Само Любовта (запомни!) може да те направи духовен полиглот, защото Любовта е Божественият Език. Само след като научиш този Език ще се издаде паспорт, с който ще можеш да обитаваш всяка една духовна държава и ще се чувстваш не като чужденец, а като неин поданик. Тогава целият свят на Духа ще бъде твой – не отделна религия, не отделно учение, нито пък отделен път, а всички пътища и пътеки, всички учения, всички религии ще са твои, ще си на “ти” с тях, защото знаеш Езика на Любовта и дълбоко в себе си всяко същество го знае, но за да го използва, трябва да слезе дълбоко в себе си, да достигне дълбините, дъното и да разбере, че там не съществува нищо друго освен Любов. А Любовта е жизненият принцип. Няма нищо по-ниско, по-смирено от нея и в същото време нищо по-високо, по-велико. Когато станеш духовен полиглот, ти вече не си ограничен – станал си свободно същество. Граници, държави, религии вече не ще съществуват. Целият свят става едно и виждаш как всички религии израстват от един корен. Ставаш спял за различията, защото очите ти са отворени за Единия, Който стои зад всички тях. Но това чудо става възможно само с помощта на Любовта – Любовта, която е Дух на Обединение, Единство. Затова само Човекът на Любовта може да види единството на всичко съществуващо... Тогава безпредметни въпроси като: “Защо по такъв начин е устроен светът?” отпадат, тогава разбираш, че да си Просветлен, означава да живееш в Любовта, а да живееш в Любовта е блажество.

Приятелю, тебе казвам: БЪДИ БЛАЖЕН!

И рече Учителят на Любовта:

Тази книга трябва да бъде като горяща факла, чието предназначение е да запалва огъня на Божествената Любов в човешките сърца. Затова и съвсем тенденциозно и целенасочено говоря само за “Хляба на Живота” – Любовта и за нищо друго. И казвам ти: Любовта стопява всички граници. Всички имена и форми изчезват в Нея, така както се претопява метал. Каквато и форма да е имал металът, той я губи в огъня. Така и Божествената Любов стопява с високия си градус всички ограничения, всички имена и форми. Когато виждаш имена и форми, ти живееш още в Периферията на Живота, още си заблуден, защото по моето определение заблуден е този, който не познава Същността на Живота – Любовта - независимо как се нарича – християнин, мюсюлманин, будист или някакъв друг. За позналия няма много религии, нито пък много пътища. За позналия няма много богове, защото той живее в Едното така, както водите на различни реки в морето престават да бъдат нещо отделно и стават едно цяло. Та може да се каже: има реки и пътища, когато липсва морето или по-точно на път за морето, но когато има море – няма реки, няма пътища – има само необятно и необозримо Море от Любов!

И рече Учителят на Любовта:

В името на Божията Любов, с Божията Любов, с Нейната Благословия, всички искания ще бъдат изпълнени, всички желания ще бъдат задоволени, на всички похлопвания ще се отвори, на всяко търсене ще се сложи край, всички трудности, противоречия и лишения ще бъдат преодоляни, защото Там, където е Божията Любов, Там е Великият Учител, а Великият Учител е сам Бог. И оня, който има достатъчно будно съзнание, за да посвети живота си на Великия Учител, го посвещава на Бога. Блажени са тези, които служат на Бога. Техният живот се превръща в славослов, във вечно “Алилуя”, във вечна възхвала на Господното име. А няма нищо по-висше в живота от богопочитанието, от богослужението, но не това църковното, срещу което тъй наречените “свещеници” взимат заплати. Те служат по форма, а

не по Дух. Те служат по задължение, а не с Любов, по призвание. Те служат с кандилници, а не със сърца и души. Те служат за къшей хляб, а не за(ради) Хляба Небесен – Божието Слово, което дойде и се въплъти, но хората Го не познаха.

Нови служители Божии са необходими днес, когато старите религиозни форми са почти мъртви – като празни мидени черупки, изхвърлени на брега на морето. *Но всички форми рано или късно умират. Само Духът си остава същият. Той не се ражда и не умира. Не се променя.* И ония, които са призовани да му служат, с Дух и Истина, абсолютно безкористно трябва да Му служат. Иначе - въвн от Школата. Скъпо плаща всеки ученик своето непослушание. А няма по-страшно нещо за един ученик да бъде изгонен от Школата (говоря за Вътрешната, а не за външната школа). Да те изгонят от Школата означава да бъде прекъсната връзката между теб и твоя Учител. А един ученик не може да израства без Учител, както цветето без слънчева светлина. Непослушанието е измяна, а измяната – предателство, така че Учителят с пълно основание може да снее доверието си от тебе, когато това стане наложително... Моля те, бъди внимателен, буден. Аз сея Словото в теб,верявам ти Го, а твоята мисия, твоята задача е да Го стопанисваш. Не забравяй притчата за талантите, защото днес или утре Господарят ще се върне и ще ти потърси сметка, и ако си бездействал и не си умножил богатството му, ще носиш последствията, защото мързелът, нехайството е също вид предателство. А в Бялото Братство няма място за предатели. Всички Юдовци завършват на въжето, на примката, която сами са си изтъкали.

Но когато ученикът обсипва нозете на Учителя си с розите на своето послушание и Любов, тогава за всичко по-горе споменато е безпредметно да се говори. Когато има Любов, съмнение и недовение не съществуват.

И рече Учителят на Любовта:

Аз не си служа с автоматично писане и ако някой твърди пред тебе, че се свързва с Моя Дух посредством автоматично писане, деликатно, с такт и нежност му помогни да разбере заблудението си. Нали е казано в писанието: “Изпитвайте духовете”. А такъв човек е изпаднал в заблуда, защото за да предават своите послания на хората, Светлите Духове не си служат с автоматично писане, защото то не издига нивото на съзнание на контактъора. Автоматичното писане е механичен, а не съзнателен процес. Ти пишеш това, което ти диктуват, без да го осмисляш, баз да имаш някаква творческа намеса или съучастие, т.е. подложен си на диктат – нямаш право на мнение, не си свободен да вземаш решения. А кой действа така? Отговори си сам. Докато Светлите Духове те оставят свободен, оставят те да твориш. Те ти дават само идеята, подтика, вдъхновението, основната насока, идейния пълнеж или музикалната идея, а ти трябва да намериш подходящата форма, подходящата дреха, в която да я облечеш, подходящите думи и образи, с които да я изразиш, но това е творчески процес и той зависи от теб. Ти имаш право на избор – по кой път да тръгнеш, коя дума да предпочетеш, каква метафора да използваш. А Този, Който задава “музикалната тема”, остава скрит и ти само се досещаш за Неговото невидимо присъствие; усещаш Го; долавяш с изострените си сетива, че Той “има пръст” в цялата тази работа. Но Той не е диктатор, а демократ – оставя те напълно свободен и ти можеш да потеглиш по който искаш коловоз. Само по този начин израства човешкото съзнание. Само по този начин човек се превръща в творец! Разбира се, че в целия този процес дейно участие вземат по-висшите Същества – помощници на човечеството, но това е тяхната работа, а нашата е да станем техни съучастници. Това е основно положение в еволюционния процес – по-големите учат и помагат на по-малките.

И Аз те посещавам като мисъл, като вдъхновение, като Любов, защото тече хармония между нас, има съответствие, сходство. Приеми Ме, когато чукам на твоите сърдечни двери! Не ученикът е този, който моли своя Учител и Му благодари, а обратно – Учителят моли ученика да го приюти и му благодари. Символично това е представено с притчата за измиването на нозете на учениците от Христос. Така че не ме отблъсквай! Позволи Ми да измия нозете ти... Иначе няма единение!

И рече Учителят на Любовта:

Дарът зависи не от този, който го получава, а от този, който го дава и само той решава на кого (без защо?) да го поднесе. Когато сърцето Ми се отвори за някого, от него (сърцето) изтичат към избрания всички блага и дарове на живота, всичко, което имам, цялото Ми съкровище, имане... Но на

кого и защо? – Това е мистерия. Просто виждайки го, знам – той е между мнозината призвани – избраният, спасеният по благодат.

Бъди благословен съсъд Божий! Аз съм с теб, зад теб, пред теб, над теб! Аз и ти едно ще бъдем, защото Бог е, Който ни събира; защото Любовта е, Която душите ни съшива в едно.

(Зададох въпрос към Учителя наистина ли Той стои зад тези послания на Любовта, исках, търсех доказателства за това. Взех томчето с беседи “Обичайте и радвайте се” и отгърнах на страница 46-та: “Каквото и да правите, вие сте дошли на земята да напишете някои хубави работи. И с всеки един живот се увеличава книгата... И в този живот вие пишете вашето евангелие. Сега ще бъде по-голямо, отколкото в миналия живот... Казвам: Пишете, нищо повече. А пък после, ако е хубаво написаното, то ще се приложи, ако не е хубаво, не съжalleyайте, но пишете. Много добре е човек да пише. Да бъдем смели като пророците... Откровението започва с Любовта. Ти не можеш да имаш откровение, без да те е посетила Любовта. Ти не можеш да имаш откровение, без да те е посетила Божията Мъдрост. И ти не можеш да имаш никакво откровение, без да те е посетила Истината. Всеки може да пише евангелие, но за да е авторитет, трябва да го е посетила Любовта, трябва да го е посетила Мъдростта, трябва да го е посетила Истината. Тогава, каквото и да пишеш, ще бъде израз на Божията Любов. Христос казва: “Както ме е Отец научил, така говоря.”)

И сега ти казвам: Аз Съм твоят Отец. Както Съм те научил, така говориш!

И рече Учителят на Любовта:

Благодарността е Любов. Когато Ми благодариш, ти не Ми казваш нищо друго, освен че Ме обичаш. Аз не говоря за формалната благодарност, която е вид учтивост. Аз ти говоря за благодарността, която е признателност, която е признание в Любов, която е благодарност не по форма, а по Дух. Бъди благодарен, обичай и ще бъдеш *благо-дарен*. Амин! Това е Моето обещание за теб и ти ще бъдеш свидетел на сбъдването (изпълнението) му. Дар от Небето. Дар от Учителя за неговия верен и любящ ученик.

И рече Учителят на Любовта:

Моли се Божията Любов да пребъдва в теб, да осенява разума и сърцето ти, да просветлява душата и духа ти, за да живееш в Духа на Истината, за да живееш според Бога и да имаш общение с Мен. Търси откровения от Божията Любов не само за големи, мирови проблеми и окултни въпроси, но и тогава, когато имаш съвсем обикновени, ежедневни, човешки проблеми. Няма нищо срамно и осъдително в това, няма нищо унижително за Любовта да говори и за такива наглед дребни и незначителни неща – неща, които според теб не заслужават Божието внимание. Но Бог е най-смиреното същество. Той е всё и вся. Може да бъде безкраен като творението, но може да бъде и малък като прашинката. В Него е ключът за най-големите загадки, както и за най-дребните проблеми. Но не забравяй, че точно дребните камъчета обръщат колата. Така че бъди нащрек и за всичко се допитвай до Божия Дух, търси от Него помощ и съдействие, а също и сила за изпълнението на Волята Му, защото за човек няма по-хубаво нещо от това да изпълни Божията Воля. В това се крие силата на човешката душа. Силата не е в богатството, което притежаваш, във властта, с която разполагаш, в придобитите знания, а в изпълнение Божията Воля, защото Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат. А благодатта е сила, с която се увенчават само достойните.

И рече Учителят на Любовта:

Когато издигнеш съзнанието си в Полето на Любовта, придобиваш пророчески дар. Казвам пророчески, а не ясновидски. Знаеш ли каква е разликата между пророчество и ясновидство? Пророкът е по-голям от ясновидеца, защото той твори, създава, моделира бъдещето със силата на своята мисъл, която изтича от Полето на Любовта, докато ясновидецът може да види това бъдеще, но отразено в съзнанието си и едва тогава да изкаже това, което вижда. Неговото Слово е творческо и създава бъдещия живот. Не че бъдещият живот вече съществува някъде, в някакво поле, в друго измерение, до което се е докоснал пророкът, не! Пророкът сам, чрез силата на своята любовна мисъл, издълбава като

с огромно длето коритото, в което ще се влее реката на бъдещия живот. Ето защо чрез пророкът се изявава сам Бог и не случайно е казано: “В началото бе Словото и Словото беше у Бога, и Бог бе Словото. Всичко чрез него стана.” Когато издигнеш съзнанието си до висотата на Любовта, тогава думите ти придобиват магическа сила – те оживяват, превръщат се в живот. Казваш: “Да бъде светлина!” и става светлина. Казваш: “Да бъде любов!” и настава Любов. И това е изумителното, защото пророкът е Божие изявление, докато ясновидецът – само Божие отражение.

Нека “ДА БЪДЕ ЛЮБОВ” да бъде мото на твоя живот, което твоят пророчески дух да изповядва, и същевременно основната, водещата нишка на книгата ти, която ще донесе много светлина на хората и ще породи Любов в сърцата им; ще им покаже най-краткия път към Бога.

А сега запиши есенцията на Вечното Учение, новото верую, от което зависи бъдещето на човечеството:

Аз съм винаги верен на Любовта. Тя е законът на сърцето ми и моя най-висша същност. Любовта носи в живота ми възможно най-доброто, което приемам с благодарност. И знам, че има само един грях – да престъпя Закона на Любовта, да съгрешя спрямо Любовта. И само този грях се нуждае от молба за прошка, от покаяние – трябва да помоля Любовта да ми прости, затова, че в даден момент съм Я загърбил, пренебрегнал, не съм се съобразявал с Нея и не съм действал в съответствие с Нея.

И рече Учителят на Любовта:

Изпей Любовта си към Господа, превърни се в Сърце, стани Любов, бъди Любов!

ДА БЪДЕ ЛЮБОВ, ЗАЩОТО АЗ СЪМ ЛЮБОВ!

Знаеш ли колко е хубаво да имаш връзка с Божествения Свят, със Света на Любовта и никой да не подозира. Да си облечен като обикновен човек, като работник, а да бъдеш принц. Да бъдеш на външен вид толкова обикновен, да изглеждаш като всички други – делничен, незабележим, без нищо особено, изключително, а в душата си да криеш несметни, неподозирани от никого богатства и всеки миг в душата ти да бъде празник... И дори сам да не подозираш, да не предполагаш, че си нещо по-особено или значимо от другите. Ако ти си мислиш, че си нещо повече от другите, че си с особена мисия, че си богоизбран, бъди сигурен – не си, защото искинските Служители на Духа са смирени. Те са със съзнанието, че са обикновени люде; че в тях няма нищо повече от това, което има у другите... Дори и хората мислят за тях същото. Но има, макар и малко на брой, хора със сърца; будни души, които интуитивно усещат, че в това съвсем обикновено на глед човешко същество, съзнанието е пробудено, озарено от Любовта, а пробуденото съзнание прави човек изключителен. Между многото спящи будният е изключение. Но твоята будност не трябва да бие на очи. Тя трябва да бъде скрита. И макар ти да си станал принц, облечи се в дрехата на просяк, защото ако просяците разберат, че си принц, веднага между тях и теб ще възникне дистанция. Ще започнат да те гледат подозрително (гладният не вярна на сития), с недоверие, с респект, със завист. Не само няма да ти вярват, но няма и да те обичат. Само ще искат да те използват, да извлекат някаква изгода. И по този начин ще бъде отнета възможността да им бъдеш полезен. За да можеш да им помогнеш, трябва да има Любов помежду ви – такъв е законът, а Любов и доверие има само там, където има равнопоставеност. И ти можеш да помогнеш на просяци, ако самите те те възприемат като такъв. Никой не трябва да знае за твоя произход, за твоето богатство. Всички дарби и способности, които притежаваш, трябва да останат скрити от чуждите очи. Не трябва да парадираш с тях, не трябва да ги излагаш на показ. Направиш ли го, край на твоята мисия, край на твоето богатство, край на твоето могъщество. Дълбоко в тартара пропада оня, който злоупотребява с получените окултни сили. По този начин много Велики Същества са се спънали. И това е една от големите опасности в окултизма. Те, силите, искат или не, ще дойдат рано или късно. Те са там някъде по пътя. Там някъде по пътя те те дебнат. И изкушението да им се поддадеш е огромно, защото чрез тях можеш да придобиеш чувството за всемогъщество, можеш да се издигнеш високо в очите на хората – могат да те провъзгласят дори за бог, но твоята гордост ще расте от ден на ден и това все повече и повече ще те отдалечава от истината. Така че не е грях да притежаваш окултни сили. Грях е, когато допуснеш да станат обществено достояние. Окултните сили трябва да си останат тайни, скрити.

В мига, в който хората разберат за нашата връзка с Бога, тя се опорочава, губи своята чистота. Моят съвет към теб е: Помагай на хората, дори използвай окултни сили, но никой не трябва да подозира

това. Нека по-чувствителните, по-любящите, по-будните да усещат, че има нещо в теб, но само толкова. Ти не трябва да се издаваш и всеки рано или късно, малко или много, в тяло или без тяло, ще те познае според Любовта си, защото Любовта е Същност и само Любовта може да разкрие и познае Същността, т.е. Самата Себе си, защото само сродното може да познае сродното и да стане (защото то вече е) едно с него.

И рече Учителят на Любовта:

Да! Окултизмът действително крие някои опасности и затова този, който навлиза в него, трябва да е внимателен. Окултизмът се възприема като наука, която може да разкрие тайното знание, т.е. тайните и загадките на Природата, онези скрити закони, които движат Битието. Така че акцентът погрешно пада върху познанието, но няма по-голяма опасност от познание без Любов. Познание без Любов предизвиква гордост, самозабрава, самозаблуда или това, което в традиционното християнство се нарича “прелест”. Затова там самобичуването, самоунижението, чувството за греховност и страхът от окултизма са толкова големи. И в това има логика, защото “гордостта предхожда падението”, гордостта е тази, която срива светлия ангел от небесата и помрачи блясъка му. Така че Аз променям основния тон в окултизма, като го поставям да стъпи не върху будизма, а върху мистичното христово учение; не върху Знанието, а върху Любовта. Знанието не трябва да бъде първата цел за истинския окултен ученик. Знанието трябва да бъде следствие. Правилният подход е Любовта да се постави за основа, тъй като само Любовта може да направи човека смирен и само Знанието, придобито чрез Любов може да предпази човека от възгордяване, т.е. от падение.

Така че рекох: окултни сили и познание да, но само ако имат за глава Божията Любов и смиреномъдрието, което Тя поражда.

Любовта е Извор. Не затлачвай извора на своя живот, за да не го превърнеш в блато. Остави я свободно да тече и да напои твоите ливади, да ги превърне в тучни, злачни пасища. Позволява ти се само да канализираш този процес, но не и да се опитваш да го спиращ. Никому не е позволено да застава на пътя на Божията Любов. Горко на оногова, който се изпречи насреща ѝ – ще бъде пометен от тази слизаща от Небесата Лава!

И рече Учителят на Любовта:

Знанието трябва да следва Любовта, както кучето следва своя господар. И не случайно Великият Учител – Христос – напомни най-голямата заповед: “Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила”, а не да се стремиш към познание, към разкриване на Божиите тайни, защото ако човек постави за основа Мъдростта (както е в окултизма), а не Любовта, започва да върви по въже, опънато над пропаст и то при бурен вятър. Опасността от падане е огромна, защото знанието, което не произтича и не е следствие от Любовта, възгордява човека (а “Бог на горделивите се противи”), дава му едно измамно чувство за всемогъщество, за независимост. Дори започва да си мисли, че е автономен, че може и без Бога, че Бог няма власт над него, че дори е по-велик, по-могъщ, по-знаещ и по-можещ от Него... А не е ли това историята на падналия ангел, на човешкото падение, на много пишман окултисти, които дори имат наглостта да кажат: “Аз съм по-голям и от Христа”. И будизмът е изпълнен с опасности, както и всеки медитативен път, както всяко духовно учение, което акцентира върху самоусъвършенстването, върху тезата, че всичко е не в ръцете Божии (той даже и да съществува, седи някъде там горе, потънал в безразличие), а в ръцете на човека и че всичко зависи от нас. А щом всичко зависи от теб, защо въобще ти е Бог? Следвайки логиката на подобен вид мисли, спокойно можеш да се отречеш и Неговото съществуване. Бог става безполезен, ненужен, излишен, а ти след като сам постигаш всичко – ставаш горд, надменен и измамно всемогъщ. Но не забравяй никога, че си като едно глухарче. Всеки миг вятърът може да те духне – Бог да оттегли диханието си от теб. Той е и Този, Който го отнема. Без Него твоето съществуване (а и което и да е съществуване) нямаше да има нито корен, нито почва.

Така че никога не забравяй Бога, никога не забравяй песента “Благославяй, душе моя, Господа”, ставай сутрин с мисълта за Бога, за това че си в Неговите ръце, просто един смирен Негов слуга, и вечер пак заспивай със същата мисъл – че си само средство, чрез което се проявява Божия Дух. Но не искай да бъдеш равен на Бога (или дори по-голям от Него), не дръзвай и да Го отричаш, защото

отричаш себе си. Възжелай само да Го обичаш... да Го обичаш така, както Той те обича. (Нали познаваш Любовта Му?) И нека това да бъде твоя единствен стремеж!

И рече Учителят на Любовта:

Та, сега, питаш ме за покаянието. Да, покаянието е безусловно важно. Но то не може да бъде цел. То е следствие, защото покаянието е Дете на Любовта. Покаяние без Любов не съществува. Първо Любовта трябва да те посети и едва тогава идва покаянието. Но иначе как да се покаеш. Та ти не виждаш, ти си слепец и живееш в тъмнина, а само Любовта може да осветли нещата. Само Любовта може да ти даде зрението, от което се нуждаеш. *Ето защо Аз не карам Моите ученици да се покаят, а ги насочвам към Любовта и Тя е тази, която ще ги застави да се покаят. Само така покаянието става пълно, тотално душевно пречистване.* След него ти започваш нов живот. След него ти се раждаш отново (за Духа) и връщане назад няма. Покаянието е самоопределяне – ти ставаш служител на Духа, на Любовта. Но пак нека повторя: покаянието не е цел, не трябва да бъде стремеж, защото ако е такава, ще бъде просто нещо от ума, интелектуален процес, т.е. фалшиво, тъй като покаянието идва направо от сърцето; покаянието се появява заедно с Любовта. *А Любовта те посещава най-ненадейно, най-неочаквано. В един невероятен миг ти Я познаваш, след като дълго си се стремил към Нея, търсил си Я, жадувал си Я... От очите ти бликват сълзи – едновременно сладостни, едновременно горчиви.* Това са сълзите на покаянието. Любовта, която е милостива, блага, нежна, не те укорява, не те избличава за нищо. И тук е мистерията за този, който не го е преживял. На фона или по-точно потопен в тази изумителна Любов, ти започваш горчиво да се каеш, да се самоукоряваш – как си могъл да се съмняваш в съществуването на тази огромна, необятна и непонятна Любов – Любов, която е Бог – най-дълбоката същност на битието. И ти си едновременно най-големият щастливец, че си се докоснал до тази Любов, че си имал това върховно щастие да я преживееш; и най-големият нещастник, защото си си позволявал да се усъмняваш в Нея. Разбери, Бориславе! Чуй добре и помни винаги (и в този живот, и в следващия, до веки веков) – няма грехове! Има един единствен грях – да се съмняваш в Бога, в Любовта, в Учителя, в Божието Слово, което идва към теб. И горко на онова същество, което не само се усъмнява, но и отхвърля, защото това е следващата стъпка... Така както гъсеницата изядва листата на дърветата и те (дърветата), останали без кислород, умират, така и съмнението гризе човешката душа и бавно, но сигурно я умъртвява. Има обаче един сигурен лек и този лек срещу съмнението е Любовта. Дръж се за Любовта и ще се спасиш. Спасението на душата е в Любовта, защото Тя самата е Любов.

Така че се стреми само към основното – Любовта, а всичко друго ще ти се придаде като следствие от Нея. Добри са Децата на Любовта. Няма по-добри деца от тях – това са добродетелите, с които се обкичва човешката душа. Затова и красотата – красотата на душата, винаги е била идеал за ученика. Но този идеал се осмисля, изпълва със съдържание и реализира единствено чрез Любовта.

Бъди винаги верен на Любовта!

И рече Учителят на Любовта:

Смяташ, че когато си изкачил Върха на Любовта, не е необходимо да произнасяш никакви думи, никакви формули – необходимо е само мълчаливо да се насладиш на Любовта, която те посещава, но Аз ти казвам, че точно сега започва най-важната част от работата ти. До този момент всичко, което си направил, е било увертюра – достигнал си точката на кипене. Много важен и значим етап от пътя е бил изминат, но оттук нататък започва същинската част – речните води трябва да бъдат впрегнати на работа, да бъдат канализирани... Любовта, която слиза върху теб като Божие Благословение, трябва да бъде впрегната на работа. Ако волът не го впрегнеш, няма да ти изоре нивата. Така е и с Любовта... Имаш любов – това е добре, но ако не я впрегнеш на работа, каква е ползата от нея? Имаш капитал, но ако не го пуснеш в обръщение, каква е ползата? Ако речните води не се използват от хората за поливане на обработваеми площи или за създаване на електрическа енергия, тогава колко по-малка би била тяхната стойност. По-същата логика – добре е, когато повикваш Любовта и Тя те посети, но още по-добре е, когато успееш да Я впрегнеш на работа, за да набразди твоята духовна нива. Помни, че само когато Любовта те посети, само тогава формулите, словото стават магически, придобиват магическа сила. И тогава това, което изричаш, има действена (действителна) сила и рано или късно се реализира, защото словото, което произтича от Любовта, е животодаващо, живототворящо. И само по

този начин, изричайки вълшебните думи на Любовта, можеш да пресъздадеш един прекрасен свят, в който да пребиваваш вечно!

И рече Учителят на Любовта:

Винаги когато си в утеснение на духа, когато чувстваш душевна скръб (а това е неизбежно, защото условията на земята са изключително трудни, атмосферата - тежка, душна; средата - гъста, труднопроходима), Ме призовавай мислено, но от сърце. Молбата, за да намери отговор, трябва да излезе от дъното на душата ти. (Нали казват, че си бил ДЪНОВИСТ) и да разкрие сърдечните ти двери. И ти имаш опит в това направление, ти знаеш, че винаги, когато си Ме призовавал в такъв момент, по такъв начин, Аз съм се отзовавал с готовност, с благоразположение, с дълбоко състрадание и желание за помощ. Никога не съм си позволявал да не дам ухо на молбата, на плача, на вопъла на някоя страдаща душа, никога не съм си позволявал да загърбя този, който Ме призовава с любов, с упование; този, който действително се нуждае от помощта Ми, а не ме призовава просто така, за да задоволи суетата или любобпитството си. Аз съм Учителят, когото очаква душата ви. Аз съм Учителят, за когото копнее цялото ви същество. И аз ще избърша всяка сълза от очите ви, ще ги пресуша с целувка, защото тия сълзи са чисти – чисти са, защото са родени от копнежа по съвършенство. “Блажени плачещите, защото те ще бъдат утешени” – помнете тези думи на Христа, защото това е Словото на Истината, спасителното за душите ви Слово. И който вярва, и който се надява, и най-сетне - който обича – той, въпреки всичко, въпреки привидната безнадеждност, спасен ще бъде! Бориславе! Аз съм твоето спасение! Аз съм твоят Исус Спасител. Аз съм Въжето, по което трябва да преминеш над пропастта.. Моля те само – дръж се здраво за Мен!

И рече Учителят на Любовта:

Когато ти казвам да Ме помниш с Любов, имам предвид и трябва да го знаеш – важна е Любовта, а не Учителят. Учителят е само повод, извинение, за да лумне Любовта, а ученикът израства чрез Любовта, която изпитва - не чрез Учителя – затова в действителност Любовта е истинският учител, а Учителят в плът е само проявление, изява на тази Любов, която трябва да се пробуди в сърцето ти. Пак повтарям: за да бъдеш ученик, трябва да срещнеш своя учител, да срещнеш Любовта, а това е възможно единствено, ако имаш сърце – сърце, широко отворено за Любовта, жадно чакащо, копнеещо, зовящо... Но ако сърцето ти е леден къс, тогава даже и да срещнеш тази провокация на съществуването, наречена Учител, то няма да зазвучи, да затупти в ритъма на безумен екстаз... Ще бъдат необходими години наред (а може би и животи), докато буцата лед (егоизъмът) се разтопи и сърцето ти стане пластично, годно за моделиране.

Запомни: Любовта е Учител. Учителят е Любов. А задачата на ученика е да стане едно с Учителя, Който е Любов!

И рече Учителят на Любовта:

Богатството трябва да следва Любовта. Богатство без любов не признавам.. То е фалшива монета. Но и любов без богатство не признавам. И тя е фалшива монета. Човекът на Любовта, Ученикът на Любовта трябва да бъде богат, защото закон е: богатството следва любовта, тъй като то произтича от нея. И когато Божията Любов оживее в сърцето ти, всяка възможност да бъдеш беден изчезва. Не можеш да бъдеш нито беден, нито нещастен. Това е изключено. Невъзможно е, защото Бог, богатство, щастие, любов са различни наименования и аспекти на едно и също нещо. И когато говоря за богатство, Аз не говоря за него само в духовен смисъл, а и в материален. Глупаво е да се осъжда материалното богатство. Глупаво е да се счита, че духовният човек трябва да бъде беден.. Напротив! Истински духовният човек трябва да бъде богат, защото богатството е проявление на Божията сила, на Божието могъщество и изобилие. Да, но нали в Библията е казано, че по-лесно камила ще мине през иглени уши, отколкото богат да влезе в Царството Божие? И е така, но само когато богатството не произтича от Любовта, само ако богатството се е превърнало в самоцел, във фикс-идея. Запомни: богатството може да бъде гарнитура в блюдото на твоя живот, но не и основно ястие. Основно ястие, цел и смисъл на

човешкия живот може да бъде само Любовта. Всичко друго трябва да я следва. Това е Божественият порядък. Никой друг порядък не е узаконен, одобрен и в действителност е безпорядък, анархия. Така че жадувай Любов, а не богатство! Любовта е толкова мощна притегателна сила, че нищо не е в състояние да ѝ устои – дори и богатството. Дори и богатството коленичи и се прекланя пред тази прекрасна Небесна Принцеса, наречена Любов. Спечели нейното благоволение и всичко ще ти принадлежи!

И рече Учителят на Любовта:

Оная нощ ти показах нагледно как действа законът на благодатта. Този закон не е законът на Мойсей, а е Христовият закон и е пряко свързан с Любовта. Човек, в чието сърце е оживяла Христовата Любов, променя в положителна насока и най-неблагоприятните условия в живота, които в противен случай биха те смазали. Но Христовата Любов ги трансформира в Добро. И не случайно е казано, че на този, който обича Бога, всичко му съдейства за добро. Казвам ти: обичай Бога и не се страхувай. Обичай Бога и давай смело напред. Обичай Бога и тогава каквото и да предприемеш, Той ще бъде с теб – ще разчиства пътя ти и каквото и да се случва в живота ти ще бъде за добро, ще бъде възможно най-доброто, защото Бог е абсолютно Добро и този, който го обича, върви по стъпките Му. Сам Бог го води по пътеката на Светлината, в която няма и помен от сянка, защото тази Светлина е нетворна. Нейният произход е Божествен и ти я познаваш, познаваш я, защото от сърце и душа можеш да пееш “Господи, обичам те!”, а даже и не подозираш колко много какво богатство поражда това, защото едно е човек да може да живее по закона на Мойсей, друго е Божията благодат посредством Любовта да урежда живота му. Такъв човек е блажен и навсякъде, където отиде, носи благословение и милост.

Бог постоянно благославя Своите Посланици на Любовта. Рекох и знай: ти вече не си Борислав, а Благослав!

И рече Учителят на Любовта:

Любовта разрушава всички граници. Любовта разрушава всички посоки. Любовта разрушава всички форми. Любовта е изначалност – без име, без форма, без граници. Тя не произлиза от някакъв център и не е насочена към друг. Тя просто е. Любовта е това, което е. Тя е винаги тук и сега, винаги в наличност. И ако ти не умреш в Любовта, ако твоето аз не умре в Любовта, значи не си познал Любовта. Ако обектът на твоята любов (пък бил той и самият Бог) не умре в Любовта, значи любовта ти е фалшива. Ако всички имена и форми, ако целият свят не се разруши, не изчезне като сън във Върховната Будност, наречена Любов, значи изобщо не е имало любов. Защото само Любовта е, която трябва да остане! Само Любовта е! Всичко друго е фалшиво. Всичко друго е илюзия, заблуда. Любовта е единствената реалност, но за да оживее Тя – тази велика, неизмерима и неопределима реалност – всичко друго трябва да умре – и твоето малко и дребно аз, и милионите слънца и вселени; целият космос – всичко умира, когато възкръсва Любовта.

Любовта е смърт! Любовта е смърт за всичко, което е нереално. И когато то съществува, Реалното – Любовта, не може да съществува. Когато пък Реалното, Любовта, е, тогава нереалното не е, не може да бъде. Когато ти си – Любовта не е! Когато Любовта е – ти не си! И това се нарича просветление – Реалността да изявява самата себе си като Любов. Да има само Любов без нищо друго.. Без дори и някой, който да я познава.

И рече Учителят на Любовта:

Да си Бодхисатва означава да познаваш и да имаш възможност да опитваш Вкуса на Любовта – познаваш Любовта, но само отчасти, без да си погълнат напълно от Нея, без да си се претопил, без да си умрял и възкръснал в Нея, без да си станал любов. Когато това се случи, ставаш Архат. Вече ти не си. А щом ти не си и светът не е. Така че ти си мъртъв за света и светът е мъртъв за теб. Мостът, който ви е свързвал, е разрушен и няма как, няма такава възможност – да се върнеш отново в света. Това е окончателната смърт на аза (без прераждане) и раждането на чистото и необятно съществуване, чието име е Любов!

И рече Учителят на Любовта:

Когато Любовта те изпълни, ти си наистина пълен – Любовта ти е достатъчна и нищо друго не ти е нужно – нито да трупаш знания или пари, или коли, или вили, или жени (колкото и прекрасни да са те) – защото Любовта сама по себе си олицетворява прекрасното. Любовта ти дава цялото Небе, а не само част от Него. Любовта ти дава криле, а ти крака си имаш, така че вече няма какво да желаеш, няма за какво да копнееш. Любовта е пълна реализация. Всичко, което си търсил, е било намерено в Любовта. Когато човек желае, копнее, търси нещо, това само означава, че не е познал Същността – Любовта, и оттук копнежът, неудовлетвореността, заместителите. Но нашата истинска и дълбока потребност и същевременно наша природа – това, което търсим и към което сме се устремили, е Любовта. И когато я открием, когато станем достъпни за Нея, когато станем едно с Нея – сме постигнали... И вече няма нищо за постигане. Отвъд Любовта няма нищо, както и в Любовта. Има само Любов!

И рече Учителят на Любовта:

Исихастите и суфистите твърдят, че ние можем само да придобием качествата на Бога, но не и да станем едно с Него, т.е. нашата природа и Божията природа не са едносъщи. С други думи ние можем да придобием Божията Любов, тя да бъде наше качество, но не и наша същност. Но това, което се придобива (пък било то и Любовта) е фалшиво. Щом е придобито, то може и да се загуби. Исихастите и суфистите са бодхисатви. Те са на прага на просветлението. Пият от извора на Любовта, но не са се удавили в него, не са се самозабравили, т.е. не е станало при тях пълното разкриване на Любовта, при което Любовта се осъзнава не като качество, придатък или придобивка, а като нещо вътрешноприсъщо, като твое естество. *Любовта съзнава, познава и изявява самата себе си като Любов.* И тогава Тя заявява на света: *“Аз съм Той! Аз и Бог сме едно! Аз съм Бог!”*. Мистикът, погълнат тотално от Любовта, съблича от себе си това, което го е отделяло от Нея, и го е правило да изглежда нещо различно – ЕГО –то, а след като е съблечено ЕГО-то и захвърлено като нещо непотребно, сместа става еднородна, което означава, че мистикът се разтваря и изчезва в Любовта, ставайки едно с Нея.

И рече Учителят на Любовта:

Живото физическо присъствие на Учителя тук на земята е от голяма важност за учениците му, защото не е все едно и също (и това трябва да се знае и помни) дали четеш Словото на заминалия от този свят вече Учител или ставаш свидетел на произнасянето му. Словото на Учителя не е универсално (в смисъл за всяко време, за всяка епоха, за всеки човек, за цялото човечество...). То е и, тъй като проблемите на хората през всички времена и епохи са еднотипни, сходни... Но словото на истинския духовен Учител не е предназначено за безименната маса, за човека по принцип, а за конкретния човек с неговите лични проблеми. Учителят общува по време на беседа с всеки един поотделно, индивидуално, интимно. Макар и само Той да говори, това е беседа, а не лекция, защото Учителят долавя мислените въпроси, които му се задават и дава съответните отговори съобразно нивото на съзнание на питащия. Ако някой друг му зададе същия въпрос, съветно и отговорът ще бъде по-различен дотолкова, доколкото е по-различен питащият. Затова понякога в Словото на Учителя откриваме като че ли логическа непоследователност – Той скача от една тема на друга, - но това са отговори на нечути, т.е. незададени на глас въпроси. Докато в словата на лъже-учителите откриваме логическа последователност, но не и общение с душите на слушателите. Лъже-учителят говори на човека въобще; на човека, който не съществува. Но човекът не е някаква абстракция, а от плът и кръв, с определено ниво на съзнание. Съществуват много т.нар. учители, които говорят на себе си. Това, което казват, е актуално за тях, но не и за слушащите ги или понякога само за някои от тях. Но истинският учител слиза до нивото на всеки един и тогава общението става възможно, става истинско. И в това е неговото величие – Истинският Учител е в състояние да проектира отговорите си в предели, действително разбираеми и достъпни за питащия, за слушателя. Затова след като Учителят се оттегли от физическия свят, Школата се закрива – външната, видимата, физическата. Може да бъде направен опит за продължаването ѝ - да се четат в определени дни, в определено време беседите на Учителя, но няма да бъде същото, защото тези беседи са били произнесени от самия Учител, в конкретна ситуация, пред

определени хора. А сега и ситуацията, и хората са се променили. Вярно – проблемите може да са сходни или дори същите, но отговорите в повечето случаи няма да бъдат предназначени за теб, съобразени с теб... Когато се затвори външната школа, идва ред да се отвори вътрешната, която се базира на невидимата връзка между Учителя и Неговите любими (разбирай истински) ученици – тези, които питаят дълбока Любов към своя Учител и хранят душите си с Нея. А няма нищо по-хранително за душата от Любовта. И само чрез Любовта, дори и след заминаването си, Учителят става достъпен за ученика. Но не и за този, който се смята за такъв, а за истинския ученик – този, който обича, без да парадирва с любовта си. Любовта е нещо съкровено, дълбоко интимно, и Тя трябва да се укрива, а не да се изага на показ, за да не бъде опетнена нейната чистота.

Запомни определението за ученик. То е много просто и не се изисква нищо повече от това. Условието да бъдеш ученик е едно единствено – безусловно да обичаш своя Учител. Да си готов дори и през огън да минеш за(ради) него. И тази Любов – Любов до смърт – носи вечен живот.

Един истински Духовен Учител може да изнася беседи или лекции, но няма да седне да пише книги. Това могат да направят само неговите глашатаи. Духовният Учител не пише книги по простата причина, че книгите са предназначени за масата, за човека по принцип, т.е. за някаква несъществуваща абстракция с предполагаема същност, портебности, съзнание. А Учителят говори на теб – човека тук и сега, живия, конкретния, реалния. Книги пишат само глашатаите, учениците на Учителя. В тези книги те излагат своето собствено разбиране на предаденото им Учение, висотата на съзнание, до която са достигнали. Тези книги са техните дипломни работи, букетът на признателност, който поднасят на своя Любим учител. От неговото благоухание могат да се ползват хората, но то е предназначено за Учителя и само Той може да го оцени реално.

Един Учител никога няма да седне да пише книга. Той знае, че това е безполезно – все едно да пращаш писмо, а да няма получател. Учителят знае, че само живото слово е актуално, въздействащо. Записаното, в мига на записване, вече е мъртво. Така че, който има уши, нека да слуша, а който няма – не извлича никаква полза, пък ако ще е и 24 часа в денонощието да е с Учителя. За да бъдеш истински с Учителя, трябва да чуваш не само думите, които произнася, но и неговото мълчание, това, което е отвъд тях – неговата същност, любящото му сърце, което е като пита, с която ученикът трябва да се нахрани. И това е смисълът на причастието – да станеш съпричастен, да съпреживееш Любовта на своя Учител.

И рече Учителят на Любовта:

Няма нищо по-глупаво от това човек да се срамува от Любовта. Не Любовта е “достойна” за срам, а безлюбието, защото Любовта е тази, която превръща човека в Човек, която реализира потенциала, заложен в него, която изявява Божественото. Без Любовта човек си остава на по-ниско еволюционно стъпало – остава си животното. Любовта е тази, която извисява животното, облагородява го, превръща го в Човек. Любовта е трансформиращата сила. Вдъхни на неживата материя Любов и тя ще оживее, защото в Любовта е сам Бог. *Любовта е най-могъщата сила. Тя кара всяка клетка на твоето тяло, всяка частица от твоето същество да се устреми като пламък нагоре, към Бога и по този начин, а не по друг, става обожествяването на човек, уподобяването му на Бога, защото това, което е предначертано, това, което съществува като замисъл в Божественото съзнание, рано или късно трябва да се реализира.* И реализацията е възможна единствено чрез Любовта. Любовта е Божественият алхимик, който трансформира човешката, несъвършена и смъртна природа, в Божествена, съвършена и безсмъртна. Оттук и жаждата на човека за съвършенство, безсмъртие и Божественост. Това желание, този копнеж е Божествен и не е правилно твърдението, че човек трябва да се откаже от всички желания. Във всички желания има Божествен зародиш, но той трябва да се открие и да му се създадат съответните условия за развитие.

Тези гурувци, които твърдят, че всички желания трябва да се умъртвят, защото са източник на зло или не разбират правилно Божествената наука или не я превеждат правилно. Вярно е – плевелите трябва да се унищожат, за да могат да виреят културните растения, а дивачките (низшата човешка природа) трябва да се облагородят и това облагородяване става чрез Любовта. Няма по-ефикасен метод от този. Човек без желания е като пустиня – без вода, без растителност, без живот – безкрайна, необятна, тиха, но мъртва и пуста. Достатъчно е само да внесеш Водите на Любовта и пустинята възкръсва за живот, пясъчните дюни се превръщат в тучни ливади. С това Христовото Учение превъзхожда съзерцателната източна философия. Благодатта, произтичаща от Божествената Любов,

превъзхожда кармичния закон, защото едно е да живееш ограничен от закона карма, т.е. лишен от Любов – тогава всичко протича съизмерно по законите на разума и логиката – ти получаваш това, което даваш. И съвсем друго е да се издигнеш над този закон благодарение на Любовта. Тогава животът ти тръгва в съвсем ново, непонятно за разума, но достъпно и разбираемо за сърцето, русло. Животът, озарен от благодатната светлина на Любовта не се развива вече по сухите и безпощадни математически закони, а по по-висшите мистични закони на поезията. Затова всички истински мистици са поети. Затова и те не изпитват страх от бъдещето, защото не претеглят бъдещите възможности на везните на разума, а се доверяват на своето сърце, в което обитава Любовта. И тогава нещата стават различни, защото там, където обитава Любовта, там е Бог и Бог е Този, Който урежда живота на мистика, в чието сърце е оживяла Любовта. И казвам: Блажени изпълнените с Любов, защото тяхно е царството Божие. АМИН!

И рече Учителят на Любовта:

Това, което е необходимо, е да следвате желанието на душата – не някакви установени молитви, формули (готови, написани), каквито и да са те, който и да е техният източник. Ценно е това, което може да роди душата ви – желанията, които произтичат от нея. И ако вашата душа е лишена от желания, тя остава мъртва, безплодна, ялова. Кои са желанията на душата? – Желанията на душата вървят по Пътеката на Любовта. Всичко това, което можете да произнесете с любов, с вдъхновение, с благоговение; всяка молитва, формула, всяко слово, което излиза, изригва като мощен поток от лава направо от сърцето ви – спонтанно, естествено, без да сте го обмисляли, премисляли, без никаква предварителна подготовка – това е желанието на душата и ако човек иска да израства неговото съзнание, да израства в богопознанието, трябва да се отдава на този порив, защото той отключва сърдечните му двери и прави сърцето му зрящо. А само зрящото сърце, само сърцето, окъпано и пречистено в Огнения Пламък на Любовта, може да вижда Бога и да Му се наслаждава. И това е единствената наслада, която аз признавам – да се наслаждаваш на живото присъствие на Бога – всички други са измамни, фалшиви заместители, ограждения, бледи копия, но единствено блажен е този, който има достъп до най-висшата наслада. Затова обаче са необходими условия и първото от тях е сърцето да стане пропускливо за Любовта, да се разтвори като цвят под топлите слънчеви лъчи.

Но ти не бъди като начинаещ пианист, който, за да може да изсвири произведението, се нуждае от ноти. Бъди истински творец, музикант, виртуоз, в чието сърце се ражда мелодията. Законът е такъв: можеш да дадеш живот само на това, което се ражда в теб, в сърцето ти – това, което се ражда от Любов. Всичко друго е мъртвородено. То е без значение. Следването на чужди желания няма да те доведе до никъде. Единствено това желание, което ти нашепва собствената душа, може да даде плод. Така че остави Любовта, която се ражда в теб, да сътворява твоите молитви, формули. Всеки ден те ще бъдат различни, защото животът е като река – постоянно тече и се променя. Нищо не се повтаря. А ти като папагал повтаряш едно и също нещо до безкрай... до безкрайно затъпяване. И това не само че не те изпълва с повече живот, а напротив – умъртвява те. Остави Любовта да озарява съзнанието ти и тогава формулите ще се раждат независимо от теб, без твоята преднамереност – спонтанно, естествено и затова красиво. Ще притежават свежест, новота. Ще бъдат живи и ще те изпълват с все повече Любов, живот, вдъхновение. Не бъди влак, който се движи по релси, в един коловоз, в една посока, а бъди жив човек, който може да се движи без ограничения във всички възможни и желани от него посоки. И нека тези посоки да ти бъдат показани от най-добрия регулировчик – Любовта. Който следва указанията на Любовта, винаги печели!

И рече Учителят на Любовта:

Медитация означава тотална възприемчивост, откритост, уязвимост, беззащитност, доверие, Любов. Да медитираш означава да се отвориш, да се отдадеш с Любов на Божественото. Но преди това трябва да си Го повикал, да си Го поканил с Любовта си, защото Бог приема и отговаря само на покани, изпратени с Любов. Така че това, което Аз ти препоръчвам, е да пееш Любовта си към Бога, после – молитви и формули по вдъхновение свисше и най-накрая това, което наричам медитация – да останеш в покой, абсолютно пасивен, отворен, отдаден, възприемчив за всички благотворни влияния, които идват към теб, за Благодатта Божия, която слиза върху теб, която преобразува цялото ти същество,

изпълва живота ти с благословение. И тази медитация, тази възприемчивост трябва да продължи дотогава, докато идват към теб тези благотворни влияния, които ти долавяш като светлинни вълни, като потоци от светлина – 3,4,5 или повече минути, но когато престанат, тогава и ти трябва да преустановиш състоянието на възприемчивост, трябва да затвориш сърдечните си двери, за да не те ократат крадци и разбойници – пакостливи духове, които се навъртат и душат да открият и да заграбят чуждото съкровище. Това е и причината, поради която не препоръчвам да се медитира преди да се възвиси духа с помощта на духовни песни, молитви и формули, защото в такива случаи преди да си предизвикал благотворни влияния, светли и възвишени същества – посланици на Любовта, - ти ставаш уязвим и леснодостъпен за низши същества, влияния, вибрации и можеш да се превърнеш в медиум, който те да използват, за да дадат живот на своите нечестиви мисли, желания, намерения... И по този начин постепенно да се превърнеш в една черна дупка, във въглен. Ще ти бъде откраднат огъня, ще ти бъде изсмукана жизнеността, защото подобни духове са като вампири и те се устремяват към хора, от които има какво да изсмучат.

Помни закона: за да получиш, първо трябва да дадеш. Не можеш, нямаш право да искаш да получиш Любов, преди ти самият да си отдал Любов от себе си. Да искаш да получиш, без да си дал – това е принцип на чертата лодка, от чието влияние искам да ви предпазя. “Сине Мой, дай Ми сърцето си!” – казва Бог и този, който го отдава, получава, а този, който разтваря шепа и очаква наготово да получи, без самият той да е проявил щедрост, става съдружник на падналите духове и вместо с любов започва да храни душата си с лукавство.

Довери се на Моите думи, възприеми ги като Божие Откровение и ги приложи.... И тогава ще видиш плодовете, защото неவிждащите, които са повярвали и са се доверили, стават виждащи и благославят своя Лечител. Бъди Ми послушен до смърт и Аз ще те изпълня с Живот – с Живота, който произтича направо от утробата на Божетвената Майка. Постоянно помни Мен – Божественият Учител на Любовта и нека това да бъде твоята медитация!

И рече Учителят на Любовта:

Да медитираш не означава да се изпразниш от всякакви желания (така както се възприема на Изток медитацията), а да си отворен, открит, възприемчив, желаещ едно единствено нещо – Божествената Любов да навлезе колкото се може по-дълбоко в теб, да те изпълни, да преобразува цялото ти същество, така че да станеш Божествен – твоята човешка природа да се трансформира в Божествена. Нали лодката ще бъде отнесена от течението на водата, ако остане без рул и без кормчия? По същият начин и човешката лодка ще бъде люшкана от теченията на живота, ако не намери своя Рул и Кормчия. А нали ти точно това искаш – да стигнеш Там, за където си тръгнал... А без стремеж и желание защо изобщо да тръгваш? Те трябва да присъстват. Да желаеш Бог с цялото си сърце и душа!!! И ако искаш да стигнеш до Него, е необходимо да знаеш и посоката, по която трябва да се движиш. Най-добрият компас, най-добрият пътепоказател е Любовта. Приеми Любовта за свой водач, приеме Любовта за свой кормчия и тя ще те изведе до спасителния и жадуван бряг – до Бога. Само Любовта е, която знае Пътя.

Не искам да ти налагам нищо. Можеш да продължаваш да си медитираш по източен образец, свободен си, но ще си носиш и последствията, за които съм те предупредил. Знаеш ли колко гнусна е земната атмосфера, в която сте потопени всички, колко замърсена е аурата на Планетата Земя? Знаеш ли каква авантюра е в такава среда да се отвориш доверчиво да поглъщаш всички тези негативни влияния? И бъди сигурен, че не само няма да ти просветлее съзнанието, ами ще бъде и помрачено. Ще се натовариш с грижите и проблемите на хората, с тяхната алчност и страст, с всичко това, което те излъчват в пространството и което ти ще попиеш като гъба в себе си, ако не Ме слушаш. Затова и вечер преди лягане трябва да издигаш съзнанието си в по-висша октава, за да бъдеш защитен през нощта, когато си най-беззащитен и уязвим – по време на сън.

И рече Учителят на Любовта:

Нека да допълним още нещо за медитацията: Така, както я практикуват източните йоги, аскети и учители, медитацията противоречи на еволюцията и на Божествения замисъл, според който човек не трябва да се отчуждава от този свят и да бяга от него. Крайната цел на човека не е освобождението от

самсара (кръга на преражданията на душата), а да обиква все повече и повече този свят и съществата, които го населяват, да осъзнава, че той също е Божие творение, но се нуждае от усъвършенстване и трансформация. Целта, преназначението на човека е да бъде помощник на Бога в едно грандиозно дело – снемането на Божия рай тук на Земята. А това няма да стане с пасивно съзерцание, а само с действителна, проявена Божия Любов, която е единствената надеждна трансформираща сила. И не случайно съм казвал и казвам: Бъдещата култура е култура на Любовта. До чието съзнание не достигне и в чието съзнание не проникне и не намери почва за развитие тази идея, който я отхвърли, той е обречен – ни повече, ни по-малко! И времето ще потвърди истинността на Моите думи!

И рече Учителят на Любовта:

Нека да дадем ново определение за медитацията от гледна точка на Бог, Който е Любовно съзнание. Да медитираш означава да отдадеш с Любов и благодарност цялото си същество на Бога, без никакъв остатък, да се подчиниш на Неговата Воля, да нямаш собствена такава и да Го оставиш да прави с тебе каквото намери за добре; изцяло, без задръжки да Му се довериш, защото знаеш, защото чувстваш, че това е най-доброто за теб и че това, което става, когато се отдаваш по този начин на Бога, трансформира цялото ти същество, открива пред вътрешния ти взор нови хоризонти и нови, Божествени измерения, дава ти Любовно прозрение за нещата и ти ги виждаш в нова светлина, недостъпна за очите на другите, защото само Божията Любов дарява човека с подобно прозрение, при което цялата Вселена пулсира в Любов, при което цялата Вселена и всяко същество е Любов, при което няма, не съществува нищо друго, освен Любов и благодарност, чрез които Любовта благодари на самата себе си. Това е за Мен медитацията! И на това искам да те науча.

Медитирай, медитирай и като дар небесен ще придобиеш това Любовно прозрение, за което ти говоря и до което се докосваш в определени моменти.

И рече Учителят на Любовта:

Когато сте се устремили към Мен, вашият стремеж трябва да бъде пълен. Аз не искам частица от вас. Искам ви целите – целия ви ум, цялото ви сърце, всяка клетка от тялото ви трябва да жадува и да гладува Божията благодат, произтичаща от утробата на Божествената Майка, Която е Любов. Само с Любов се предизвиква Любов – това е неотменен закон. Само повикана нежно с Любов – Любовта се отзовава. Затова трябва да научиш нейния език и да знаеш, че Тя е много ревнива – не иска да те дели с никого. Иска да Й отдадеш цялото си сърце, цялото си същество, цялото си внимание, всяка своя мисъл и да Й посветиш и времето без остатък. Да Й принадлежиш изцяло и само тогава и Тя ще ти се отдаде изцяло. Само тогава можеш да станеш Повелител на Любовта, Която създава и изпълва Вселената. А това ти дава огромна власт. Ставайки Повелител на Любовта, ти ставаш Повелител на Вселената, ставаш подобен на Бог. Не е вярно, че властта покварява. Властта създава условия за поквара, но тя не може да поквари Повелителите на Любовта, които са истинските Властници, богоизбраните Господари на света. И Тях трябва да слушат и да следват хората (не самозваните и припознатите, а истинските Синове и Дъщери на Бога Живаго, Който не е Бог на мъртвите, а на вечно живите; Който не е Бог на сълзи и скърби, а на вечна радост; Който не е Бог на вражда и омраза, а на животворяща Любов...)

И нека твоето благоухание да се разнесе по целия свят. Нека целият свят да приеме и да се преклони пред Посланика и Повелителя на Любовта, когото Аз избрах, изпратих и нарекох Благослав. Рекох и ще бъде!

Заб: След последното послание бях доста смутен и объркан, затова поисках да получа някакво потвърждение за неговата истинност. Помолих се, отворих “Завета на Цветните Лъчи” и прочетох следното: “Съгласие: Така да просветне вашата виделина пред човеците, за да видят добрите ваши дела и да прославят Отца вашего, Който е на Небесата.”

И рече Учителят на Любовта:

Да четеш Мислите на Бога – това е истинската прозорливост, за която би трябвало да се моли всеки човек. Уви, в неведението си, човек какво ли не би дал, за да чете мислите на другите хора. Да, това е способност, която би му дала власт над тях, но властта корумпира... Ето защо човек трябва да се стреми не да се занимава с мислите на другите с цел да ги подчини на себе си, а да прочете единствено Мислите на Бога - какво Той е написал в Скрижалите Си за хората и какви са техните висши възможности. Само ако знаеш и спазваш това, би могъл да помагаш на своя ближен, защото Бог е благоволил да те просвети за съдбата му. Какъв е смисълът само да можеш да четеш мисли? И без друго всеки си знае своите мисли, нужно ли е ти да му казваш за какво си мисли? Смешно е, че хората се впечатляват толкова много от подобни неща... Но ако си способен да надзърваш в Небесната книга, където е записано името на всеки човек и е посочен пътя, който трябва да следва, за да се развива и издига, а не да пада – това вече не е човешко прозрение, каквото притежават много ясновидци и екстрасенси, а от Бога. И това, за което трябва да копнеееш; това, което трябва да желаеш с цялата си душа, е Господ да те дари с Божествена прозорливост, чрез която да можеш да помагаш на нуждаещите се и жадуващите Божествена помощ.

И рече Учителят на Любовта:

Медитацията от източен тип е инволюционен метод. Тя е дадена на човечеството тогава, когато Духът е слизал; когато човечеството се е отдалечавало от Първоизточника на Живота, когато Духът е огрубявал и се е превръщал в материя. Това е инволюционният процес – превръщането на Духа в материя – символ, на който е водата, а медитацията е пътят на водата – носиш се по течението като изсъхнало листо... Където те заведе то (течението), там отиваш. Не правиш никакви усилия, защото вървиш надолу, слизаш... и това движение е било в синхрон с движението на целокупното Битие, което се е отдалечавало от Първоизточника. Но така е било до Христа. След идването на Христа започва Нова епоха в духовната история на човечеството. Курсът се променя на 180°. С жертвата на Христос е даден тласъкът за еволюцията, за обратното движение и завръщането към Първоизточника. Движението вече е възходящо – символ, на което е огънят. Материята започва да просветлява, да става все по-фина и по-фина, докато в крайна сметка се превърне в изначалната духоматерия – Светлина. Така, както при инволюцията, Духът е натезжал, огрубял и изкристализирал в материя, така сега пък обратно – материята трябва да става все по-фина, докато се одухотвори. Посредникът между Духа, който е Любов, и материята е Светлината.

Това е причината, поради която Аз не препоръчвам източния тип медитация и учители, които я проповядват. На тях не им достига светлина, т.е. достатъчна яснота и разбиране.. Не бих казал, че са от дявола, а по-скоро са прилепнали към една стара, инволюционна вълна и в този смисъл са изостанали в развитието си, не са актуални, защото не са осъзнали мисията на Христа. Необходима им е светлина, за да стане тяхното разбиране по-съвършено – в противен случай ще се опитват да направят нещо невъзможно – да променят посоката на въртене на Колелото, но не Космосът е този, който трябва да се съобразява с тях (той се съобразява единствено с Божествения замисъл), а те трябва да се съобразяват с Него. В противен случай ще бъдат в дисонанс със Закона и няма да могат да прекратят прага на Новата епоха, която иде в света.

Бъди винаги верен раб на Господа Исуса Христа, Сина Божий!

И рече Учителят на Любовта:

При източния тип медитация ставаш отворен, както за доброто, така и за злото; както за светлината, така и за тъмнината; както за чистотата, така и за мръсотията на космоса. Ето защо Ошо твърди, че трябва да бъдеш цялостен и да включваш в себе си едното и другото; и Божественото, и дяволското; и питомното (култивираното), и дивото.

Но Аз рекох: Нека се облагородят дивачките! Нека тъмнината се превърне в светлина! Нека човек престане да се храни с всичко, което му попадне; нека култивира тази всеядна животинска наклонност в себе си и започне да подбира само чистата и здравословна храна.

Моето изискване за медитацията е да бъде предшествана от Любовта. Ти се отваряш, но след като си насочил своя любовен взор към Бога, а когато изпращаш любовта си към Бога, съответно приемаш Неговата Любов и всички възможни благотворни влияния, защото Любовта е като филтър,

който пречиства атмосферата. Както по магнита полепват металните стружки, а дървесните стърготини остават, така и ти приемай само Доброто в себе си, привлечено от магнитната сила на Любовта, а злото оставяй да падне. Закон е - там, където Любовта е, злото не може да вирее.

И рече Учителят на Любовта:

Има нещо хубаво в исихастката практика – постоянната мисъл и стремеж към Господа Исуса Христа, но съществува опасност думите в молитвата да започнат да се произнасят механично, което моментално ще притъпи вниманието и ще приспи съзнанието... Тогава от подсъзнанието могат да дойдат редица откровения, спомени и т.н., но всичко това идва не от Сврѣхсъзнанието, а от подсъзнанието и то, когато съзнанието е в нещо като автохипноза – вид сън. А Аз не съм за спящото съзнание! Аз не съм за безсъзнателното! Аз съм само за будното съзнание, за максимално будното съзнание, за про-буденото съзнание, за буда-съзнанието! Нямам желание Моите ученици да черпят информация от подсъзнанието, защото много често знанията, които идват от там, са само изкривен образ на Истината. Освен това не поощрявам механичното повтаряне на думи – мантри (също източен метод) като “Исусе Христе, помилвай ме!”. Аз не съм за механичната молитва! В молитвата трябва да има сърце. Аз съм за сърдечната молитва! С огромна Любов и упование, с душевен плам бих произнасял думите “Господи (Исусе Христе), обичам Те!”. Думите на молитвата трябва да извира от сърцето. Молитвата е начин да дадем израз на любовта си към Всевишния и би трябвало да повтаряме (или да пеем) думите ѝ дотогава, докато почувстваме, че нашият любовен зов е приет. Тогава е необходимо да останем известно време във възприемчиво състояние, за да се получи необходимият желан обмен на енергии, за да слезе “таворската светлина” (според исихастката терминология) върху нас и да извърши Божественото преображение. Това е за мен истинският исихазъм – в това състояние безмълвно да седиш и да се любиш на вълшебната мелодия на съзнанието.

Но има едно условие: за да бъдеш истински исихаст трябва да имаш сърце, пламтящо от Любов, и будно съзнание. И само когато успееш да изпишеш с огнени букви в пространството “Господи Исусе Христе, обичам те!” – само тогава ще Го познаеш и Той ще ти се изяви!

Приветствам и призоваването на Светия Дух. Това е Сила, която може да преобрази живота ви. Това е Сила, от която се нуждае всеки ученик на Божественото учение. Това е Сила, която се дава като вътрешно ръководство и тогава отпада необходимостта от външен учител и авторитет. Светият Дух започва да те напътства и ръководи. Той ти дава знание и сила, и осветява пътя ти, защото Светият Дух е Огън, а Огънят – Светлина. Затова и се говори за Силата на Огнеобразната Божествена благодат. И всеки ученик трябва да я заслужи и придобие.

И рече Учителят на Любовта:

Желанията на човека трябва да са намагнитени от стремежа му към Бога. Тогава те са на място. Тогава посоката е правилна. Тогава те го приближават до Бога, а не го отдалечават. На този могъщ стремеж към Бога всичко у човека трябва да се подчини. Всичко трябва да се превърне в Богоприношение, всичко трябва да се посвети на Бога – всяка наша мисъл, чувство, дума или постъпка – да идва от висотата на Божественото съзнание, от висотата на Любовта и да е устремено към нея. Тогава се извършва правилен обмен. Аз не проповядвам аскетизъм и ако някой по такъв начин възприема учението – греша.. Аскетизмът е една отминала епоха. Аскетизмът е градина, в която не цъфтят естествени цветя, а само парникови, цъфнали насила. Аскетизмът, отричането от живота, е хула срещу Бога, отричане от Бога, защото Бог е първоизворът на живота и ако отречеш Творението – отречаш и Твореца. Затова Аз не изисквам отказване от желанията, не казвам като Буда: “Убий желанието!”, а “Посвещавам желанието си, както и целия си живот на Бога!” И тогава се извършва алхимичният процес, при който всичко, което поднасям на Бога в олтара на сърцето си, се превръща в злато, става Божествено.

Има един сигурен критерий за различаване – любовта ти трябва да расте, мисълта ти да придобива криле, душата ти да се изпълва с радост, а духът ти да благославя Бога... Във всичко трябва да се вижда Бога. Всяко нещо трябва да го гледаш с очите на Бога, да подхождаш към него с Любов и тогава животът ти ще се превърне в огърлица от безценни прозрения. Ще придобиеш прозорлив дух. А знаеш ли какво означава това? – да виждаш скритата Същност във всяко нещо. Във всяко нещо да

виждаш лицето на Бога, да чувстваш пулса на сърцето му. Да бъдеш прозорлив означава да бъдеш **МАХАРЪШИ**, да бъдеш МИСТИК, означава да си прозрял ВЕЛИКАТА ТАЙНА НА БИТИЕТО, която е неизразима.

И рече Учителят на Любовта:

Духовната ви програма не трябва да превишава 45 минути, защото започва да губи от своя интензитет, от своята наситеност – разрежда се, олеква. Не количеството е важно, а качеството. Можеш да имаш тонове обикновени камъни, но само един-единствен скъпоценен е много по-скъп от тях. Моето желание е вашата духовна практика да ражда не обикновени, а скъпоценни камъни. Освен това, запомни, тя трябва да завършва пиково, с връх, с кулминация, а не със спад, с успокояване на чувството. Само тогава се постига желаната ефективност. Също – преди да започнете, трябва да се отърсите от всякакви ежедневни грижи за “хляба насущний”, тъй като в противен случай по време на духовната ви практика, огънят, който предизвиквате, ще прилича на огън от мокри дърва – гори, но не топли. А Бога не можете да заблудите. Единствено себе си. Имайте повече от това качество, което се нарича вяра, доверие, упование, и знайте: Той е, Който раздава “хляба насущний”, вие трябва само доверчиво да протегнете ръка... Но ако нямате упование, ако не протегнете доверчиво ръката си, естествено тя ще остане празна. Друго – в духовната група, която да не надвишава 12 човека, трябва да царя пълна хармония. Никакви кавги, разправии, защото разстроена цигулка не може да свири, както трябва. При конфликт (гласен, негласен, дори само при одумване) между членовете на групата се руши духовната тъкан, която ги свързва, и за да се възстанови тя (в зависимост от силата на конфликта) са необходими няколко духовни сбирки, т.е. групата вместо да върви напред, се връща назад.

Трябва да се създаде стабилно ядро, около което постепенно да започнат да гравитират други будни души, привлечени от Силата, Светлината и Любовта на това ядро. Те ще бъдат вашите духовни деца – родени от любовта ви към Бога и Учителя.

Когато произнасяте формулите – това също е изкуство, защото трябва да съчетаете два противоположни елемента (мъжки и женски) – агресия и нежност, завладяване и отдаване, заповед и смирение. Едновременно тонът ви трябва да бъде тон на повелител – нетърпящ възражения, но и изпълнен с нежност, смирена любов и всеотдайност.

И рече Учителят на Любовта:

Не искам да вървите по стари, добре утъпкани пътеки. Там няма живот. Повтарянето на планирани и предварително подготвени молитвени формули не върши кой знае каква работа. Това е инволюционен метод, механика, папагалство, зубрачество, а аз желая вие – моите ученици, да бъдете не с приспано, притъпено съзнание, а с будно, творческо съзнание – в коритото на вашия живот да тече вода, формулите да се раждат в самата практика, да извират направо от сърцето и от озареното съзнание, а не предварително да са написани и да се четат, рецитират, декламират. Във формулата трябва да има живот – живот, който само запламтялото от Любов сърце може да й вдъхне. Тя се ражда спонтанно. Тя е озарение свише, храна за развитието на човешкото съзнание. Духовните песни, които пеете, подготвят почвата. Те трябва да запалят искрата на Божествената Любов в сърцата ви, трябва да се превърнат в градивен материал, от който да се изковат формулите – огнени слова – необходими за разцветата на съзнанието ви. Така че когато достигнете до точката на кипене, когато самите вие сте се превърнали в песен и чувство, изпишете с небесен огън в пространството: “Господи, обичам Те!” Тогава идва моментът, когато всеки сам вгълбен в себе си произнася желанията на душата си във вид на кратки и ясни молитвени формули. И трябва да се помни, че само когато желанието е горещо, а значи и искрено, само тогава то притежава действена сила, приема се и може да моделира действителността. На така изреченото желание цялото небе съдейства.

И рече Учителят на Любовта:

Бог не гледа на количеството молитви, с които всекидневно Го обсипвате, а на тяхното качество. Живият Господ не обича мъртвите ритуали. Живият Господ обича живи, а не мъртви цветя. Вашите

молитви са цветята на вашите сърца. Дали ще благоухаят или не зависи от това дали са живи или изкуствени. Много често навикът ви подвежда и вие казвате толкова много молитвени формули, които представяте за желаниа на душата си. Да, но желанието на душата не идва от ума, не може да дойде от "трябва". То може да се роди само спонтанно, в сърцето на човека. И тогава плодът е здрав и красив, и Бог ще приеме с усмивка това ваше жертвоприношение. Но ако нямате какво да дадете, ако нямате какво да кажете на Бога, ако нямате какво искрено (от дън душа) да го помолите, по-добре не дърдорете ей така, по навик. Колкото и красиво да звучат тези молитви, те не са излезли, не са изтекли от Любовния извор на сърцето. Не можете с тях да излъжете Бога. А Той не обича празнословието. Затова е казано: "Не споменавай напразно Името Божие!" Всяка молитва, отправена към Бога без да е вик, стон, болка, сълза, любов, възхита, благоговееене, е празнословие, а всяко празнословие е сквернословие, защото "В началото бе Словото...". Със Словото не бива да се злоупотребява, не бива да се злоупотребява, не бива да се използва напразно. Словото е нещо свещено и трябва да се осъзнава като такова, а не както казват хората "дума дупка не прави". Така че, когато душата ти няма какво да каже на Бога, по-добре помълчи в безмълвие и тишина. Просто се опитвай да се изпълниш с благодатта Божествено присъствие... Не постъпвай като журналистите, които, когато нямат горещи новини, си измислят такива. Но когато си изправен лице в лице с Божествената енергия, когато си Я предизвикал, мислиш ли, че мисъл-формите, които създаваш без съчастието на Любовта, без искреното желание на душата, могат да Я насочат в съответната посока? – Не, Тя ще остане неподвижна, безучастна. Да отправяш молитва към Бога без искрено да желаеш да се сбъднат думите, които изричаш, е вид неискреност, лъжа, а всяка лъжа се санкционира. Така че ако искаш думите ти да имат действена сила, да бъдат магически, ти препоръчвам да се молиш, да благодариш, да славословиш Бога и да изливаш Любовта си към Него, само когато действително изпитваш необходимост от това... Вярата, вярата, вярата! И резултатите ще дойдат, но без вяра нищо не става. Вярата планини повдига. Тя е огромна сила. И обратно – униинето, обезсърчението парализира душевните сили, блокира Божествената енергия. То е проникване на дявола в душата на човека. Най-сигурната стража срещу това нежелано нашествие е Любовта, Радостта от Живота, Вярата, оптимизма. Всички мисли в противоположна посока трябва още в момента на появата си да бъдат пропъждани като неканени и нежелани гости. Вие сте отговорни какви гости приемате в дома си. Вие сте отговорни какви мисли допускате и подхранвате в съзнанието си, защото вие сте господарят. Но за да бъдете истински Господар, сам Господ трябва да ви ръководи и затова постоянно трябва да мислите за Него, да сте обърнали сърцето си към Него, да търсите Неговото ръководство. Бдете!

И рече Учителят на Любовта:

Представяйте си, че изпълвате стаята с Любов, че създавате една Любовна среда, в която обитавате, и колкото по-плътна е тя (а от ден на ден става все по-плътна и осезаема за този, който има сетива), толкова е по-хранителна и то не само за вашите души и тела, но и за тези на децата ви, а и за всеки, който обитаваш стаята, която все повече и повече се превръща в Оазис на Радостта. Приятно е да се потопиш в този Оазис. Не само приятно, но и целебно! Поемайте дълбоко въздух и си мислете, че вдишвате Любов, че се изпълвате с Любов, че ставате Любов. И всичко това ще ви помогне да изтъчете своето тяло на Любовта (видяно от Дамна*), което ще ви дари с блаженство и ще открие пред вас огромни възможности. Задържайте за кратко въздуха, после издишвайте и отново поемайте дълбоко с мисълта за Любовта, с Която сте изпълнили стаята и Която поемате отново в себе си. Всичко това ще ви накара да се почувствате по-млади и по-жизнерадостни.

*Дамна е съпругата ми Силвия, с която съвместно провеждаме духовните практики. Тя направила молитва към Учителя, защо не вижда и не чува нищо, защо не й се дава нищо и по време на духовната ни практика вижда т.нар. ми "тяло на Любовта" встрани от физическото ми тяло, изтъкано от розова светлина със съответно сияние. След известно време светлината започнала да се размива и тялото на Любовта да се разгражда, като накрая останала само розовата светлина.

И рече Учителят на Любовта:

Аз не искам от теб да бъдеш учител, който да учи, да наставлява хората как да постъпват

правилно в определени ситуации, нито да им казваш каква е Божията Воля за тях, за кого трябва да се оженят, къде да постъпят на работа, къде да учат, в кой град да живеят и прочие, защото така било угодно Богу – не! Не разбирай по този начин своето предназначение. Аз не съм те изпратил, за да разрешаваш личните проблеми на хората, които всеки сам, според своето съзнание и вътрешна светлина, трябва да поема отговорност и сам да си разрешава проблемите, а не да прехвърля отговорността върху теб. Нямах право по такъв начин да се намесваш в кармата им. Не! Ти си изпратен с друго предназначение – не да даваш отговори на възникнали житейски проблеми, а да даваш светлина на хората, да ги насочваш, да им помагаш да открият собственото вътрешно ръководство, гласа на Истинското Присъствие, Бога вътре в себе си, Светия Божи Дух или Божественото Съзнание, което всеки притежава, но малцина откриват. Ти просто трябва да помагаш на хората в тяхното търсене, да ги насочваш, да ги упътваш. Само този, който познава пътя, който го е изминал, може да помага на другите да открият Учителя в себе си. Учителят не е вън от нас, Учителят е вътре в нас. Той е Божественото съзнание в човека. Той е най-висшата същност на човека. Да се гледа на Него като на външен обект е идолопоклонство. Учителят не трябва да се превръща в икона, пред която да се прекланяме. А трябва да бъде живо вътрешно присъствие, Божествено ръководство в храма на душата. И е прав в това отношение Кришнамурти като казва, че всеки сам за себе си трябва да бъде и учител, и ученик. *Вътрешният светилник трябва да се запали, Божественото Съзнание трябва да се пробуди.* Това е твоята мисия. Това е твоето призвание. Да помагаш по този начин на хората, а не да те канонизират за светец. Нека да се ползват от твоето живо присъствие, за да пробудят Бога в себе си (защото запаленият светилник може да запали незапалилите), а не да те почитат, след като си заминеш. И колкото повече души просветнат, озарени от твоя пламък, от твоята светлина, толкова по-добре си си свършил работата.

Та, запомни! – това е Моята заръка: не да се превръщаш в някакъв външен авторитет (авторитарният стил не трябва да бъде твой стил на работа), а във Вечно Живо Вътрешно присъствие, защото Божественият огън, който избухва във всяка пробудила се душа, е един и същ. Затова няма много учители. Учителят е един – Божественото Съзнание – Любов, - което живее в латентно състояние във всеки един човек.

Благословен и светъл да бъде пътя ти – Сърце, изпълнено с Любов!

И рече Учителят на Любовта:

Най-добрата, най-благородната молитва е молитвата за другия. Запомни! Не молитвата за себе си (колкото и възвишена да е тя, в по-голяма или в по-малка степен, е себична, а нали точно себичността ни отдалечава от Бога), дори не и молитвата за другите, защото тя пък е много обща, абстрактна, безименна, лишена от конкретна любов за сметка на любовта по принцип, а молитвата за другия – това е висшата молитва, Богоугодната молитва за човека до теб, за човека, когото искрено обичаш, за човека, който се нуждае от Божията помощ и я получава чрез твоето посредничество, ходатайство, застъпничество. Когато ти го обливаш напълно безкористно с Любовта си и Бог те облива със Своята Любов. Когато ти го благославяш и Бог изсипва благословението си върху теб. Когато се молиш за духовното развитие на другия – Бог ти помага да се развиваш духовно.

Всичко, което отдаваме чисто и безкористно в името на другия, изгражда нашето бъдеще, гради нашето духовно тяло и е единствената подходяща храна за него – чистата и безкористна Любов – Любовта, при която забравяш себе си заради другия. Това е процесът, начинът, най-сигурният път да постигнеш Космическо съзнание, т.е. да почувстваш всеки един човек, всяко едно същество като частица от себе си, да преживееш *Великото Единство*, в което всичко съществува.

И рече Учителят на Любовта:

В казана, сложен на огъня, е необходимо да се създаде определено количество пара, за да може да изтласка капака, захлупил казана. Налягане, налягане е необходимо и то се създава от огъня отдолу и стремежа нагоре. В противен случай, ако не се отмести похлупакът, нито можем да предаваме, нито можем да приемаме. Обмислете добре този метафоричен образ. За да имат молитвите ни желания ефект, за да получаваме отговори на въпросите, които поставяме, за да имаме власт да моделираме действителността според нашите желания, е необходимо първо волята ни (не да я

изличаваме, както проповядват някои духовни наставници) да бъде единна с Божията воля и второ, енергията ни да е пределно концентрирана и устремена изцяло, без никакъв остатък, без никаква разсейка, нагоре към Върховния първоизточник. И тогава се извършва чудото, наречено “реализация на молитвата”. Няма нищо срамно в това да просим от Бога, но да просим с Любов и вяра, с абсолютна убеденост, защото дори и един миг съмнение се оказва пагубен – той сменя количеството и качеството на енергията, необходима за реализацията на желанието ни, което не трябва да е наше, а Божие, тъй като, когато си спял собствената си воля с Божията, вече нямаш лични желания и всичко става Божие.

И рече Учителят на Любовта:

Не мисли, че Божественият Учител на Любовта е глух. Не е необходимо по три пъти да Ми казваш едно и също нещо, все едно Аз съм някой недочуващ старец. Стига с тези готови молитвени формули. Крайно време е да ги изпратиш в кошчето за боклук. Колко пъти ще Ме караш да казвам, че молитвата е дете на преливащото от Любов сърце. Ако сърцето ти прелива – добре! – тогава няма какво да се насилваш, нито да измисляш или да рецитираш – молитвата сама разцъфтява. Тя е изразената, проявената Любов на Духа, която носи изобилния и пълен, т.е. съвършен живот. Що се отнася до опознаването на по-висши полета на съзнанието – това е въпрос на енергиен потенциал, на неговата актуализация. Любовта задвижва енергията (за разлика от нейната сянка – секса, който я изчерпва) и я изтласква към по-висши сфери на съществуването. Ето защо аз акцентирам толкова върху Любовта, върху Нейното концентриране, нагнетяване, изявяване.

Могъщата Любов е могъща сила, която дава силен тласък на енергията и човек получава достъп до по-високи нива на съзнателност, получава нови прозрения, озарения, откровения свише. И колкото по-високо е нивото на съзнание, толкова ежедневните неща се смаляват и губят притегателна сила... Започват да ни се виждат прекалено дребни и незначителни. Нали Ме разбираш? – Едно е да гледаш към уличното платно, към минаващите пешеходци и автомобили от първия етаж и друго е да гледаш същата панорама примерно от дваестия етаж. Затова Христос казва на учениците си, че те не са от този свят. Затова и всеки човек, който живее във Висшите Полета на Съзнание, се чувства като чужденец на този свят. Трудно е да бъде заземено Божественото Съзнание (това, което се опитаха да направят Шри Ауробиндо и Мира Ришар). Духът обича да лети, а не да го товарят с чувал камъни. Хубаво е това, че за теб вече не представлява проблем да се докосваш до все по-високи и високи полета на съзнание, Твоят канал за връзка с висшите светове все повече и повече се прочиства, благодарение на Сърдечния огън, с помощта на който най-лесно и бързо се извършва този процес. Но колко трудности ти предстоят от сега нататък, защото трябва да предадеш опита си и да събудиш с преживяванията си тези, които вървят по твоите стъпки; душите, които са дошли заради теб и заради които и ти си дошъл. Рано или късно те ще дойдат при теб – то е неизбежно. *Когато разцъфне цветето, пчелите, доловили благоуханието му, сами го намират. Просто пътят им минава оттам. Този, който те отминне, не е предопределен за теб, а предопределеният за теб, даже и накрай света да се намира, ще намери пътя, който води към теб. Измежду хилядите благоухания ще различи благоуханието на сърцето ти.*

И още нещо. Когато се събирате в група, откровенията, които ще се дават, ще бъдат колективни постижения, тъй като при групава работа, за да се смене информация от висшите полета на съзнание, участва не само любовта и енергията на един човек (този, който получава откровенията), а енергията и любовта на всички членове на групата. И никой не е по-главен или по-маловажен от другия, защото, даже и глава да си, не забравяй, че тя се поддържа от врата и другите части на тялото. А хората, които са в един Дух, са едно тяло. И всеки е някаква част от това тяло – значима и необходима.

Дерзайте и нека Любовта да победи в света:

ДА БЪДЕ ЛЮБОВ, ЗАЩОТО БОГ Е ЛЮБОВ!

ДА БЪДЕ ЛЮБОВ, ЗАЩОТО УЧИТЕЛЯТ Е ЛЮБОВ!

ДА БЪДЕ ЛЮБОВ, ЗАЩОТО АЗ СЪМ ЛЮБОВ!

И рече Учителят на Любовта:

Защо съм против източната медитация? – Не случайно отново се връщам към този въпрос за кой ли път, защото под влияние на минали тенденции, създадени от теб от предишния ти начин на

мислене и на живот (говоря за предишни твои прераждания) все проявяваш склонност да се връщаш по навик към този тип медитация... Но разбери! – Сега условията, при които си поставен, са други. Епохата, в която живееш, е друга. Друга е държавата, континента. Съответно други трябва да са и методите, които трябва да използваш. Сега не си отшелник в Хималаите. А медитацията определено изисква отшелничество, абстрахиране от обществото, от житейските проблеми, неангажираност, безгрижие, безпристрастие, безстрастие. Не трябва да принадлежиш на никой друг, а единствено на себе си. Да притежаваш свободата. Да разполагаш със самия себе си. Нищо да не те тревожи, нищо да не смущава духа ти, да няма за какво да мислиш. Само при тези условия медитацията става възможна. Изисква се максимално стерилна среда.

Но трябва ли да бягаме от обществото като от дявол и да се крием по гори и пещери, да инволуираме, като ставаме отново пещерни хора? Не! Това не е пътят! Не е необходимо да се бяга от обществото. Човек трябва да живее в общество. Бягството от него няма да реши проблемите ни. Трябва да се разбере, че бягството от обществото не е проява на духовност, а на страх. Бягството от обществото не е проява на сила, а на слабост. Единствено Любовта може да помогне. Любов, молитва, духовни песни, формули... Те създават моста, по който човек може да преминава свободно, без виза, от този в онзи свят. Не е необходимо и не изисквам да ставаш безбрачен, безстрастен и безпристрастен – можеш да си бъдеш и ангажиран, натоварен със семейство, работа, проблеми за хляба, тока и прочие, но важното е в това бурно море на живота да държиш здраво Ръката, която ти подава Учителят, да държиш здраво Руля – Любовта, и тогава и само тогава ще можеш успешно да минеш от единия на другия, спасителен бряг. В Любовта, Която е Христовото Съзнание в човека, е спасението. И няма друго спасение. Затова е казано: “Никой не дохожда при Отца, освен чрез Мен!”

И рече Учителят на Любовта:

Има един критерий за различаване – всички пътища, по които стъпва Любовта, са прави. Всички пътища, в които Любовта не съизволява, са криви.

Запомнете: има едно ръководно начало в живота – Любовта към Бога. Тя прави човека велик. И нека Тя да дърпа нишката на вашия живот. Тогава няма място за страх. Където и да бъдете, каквото и да правите, щом Любовта към Бога е водачът ви, сте имунизирани срещу злото и греха. И обратно – всеки, който си позволи да обърне гръб на Любовта, обръща гръб на живота и става смъртник. В очите на хората той е жив, но в очите на Бога е мъртвец. Хората могат да го боготворят, да го издигнат за пръв министър, но той няма да бъде помазан, одобрен от Бога, душата му ще бъде затворена, сърцето му мъртво.

Така че каквото и да правите, при каквито и условия да се намирате и да работите, не изпускайте Животодаващата Спасителна Нишка – Любовта към Бога - и рано или късно ще бъдете възнаградени. Ще бъдете възнаградени, но не от човеци, а от самия Бог, Който единствено има право да въздига и само Неговият печат е легитимен – Божият печат на Любовта.

Търпение и вяра! Вървите по въже, опънато над пропаст, и който издържи докрай, ще се спаси. Условията са трудни, но да знаете колко благоприятни са за повдигането на Духа. Спомнете си притчата за бисерната мида... Нашите усилия ще се превърнат в мускули, нашите сълзи ще се превърнат в бисери. Блажени страдащите, верни на Любовта си към Бога – само те ще бъдат утешени. Останалите са обречени. Каквито и да са те – графове, министри, бизнесмени.... В Царството Божие всички са голи и не се срамуват от голотата си, а това означава – да отпаднат от теб всички излишъци, всички натрупвания, придобивки. Да остане само твоята изначална същност Любовта. Възкресението на Христос е всъщност притча. Да възкресиш Христос в себе си означава да възкресиш своята Божествена Същност – Любовта. Този, който успее да го направи, става Богочовек, става Христос – Единороден Божи Син – и всъщност това е Смисълт на човешкото съществуване.

Помнете Смисъла – той ще ви изведе до сияйни върхове, на които ще ви огрява и топли Слънцето на Божествената Любов.

И рече Учителят на Любовта:

Да бъде Любов! Закон има в сърцата ви – ДА БЪДЕ ЛЮБОВ! Ученици Мои, приятели мои, сподвижници Мои, търсете непрестанно Любовта, инвестирайте постоянно в Любовта! Гарантирам ви –

това е единствената сигурна, надеждна инвестиция, която никога не се губи, която остава за вечни времена. Инвестирайки в Любовта, вие може да бъдете само печеливши. Вашето предприятие, вашето начинание никога няма да фалира – невъзможно е, защото ваш предводител ще бъде сам Бог и никой друг. А щом Бог е с вас, кой ще бъде този против вас? Кой ще смее да се изпречи на пътя ви, на Любовта. Позволете на Любовта да организира вашите духовни тела – блажените и безсмъртни тела на Любовта, които ви свързват и правят възможно общуването ви със Създателя. И това е единствената сигурна и чиста връзка – Линията на Любовта.

Пак казвам: не са необходими медитации. Може и векове да медитираш, но без успех, защото в медитацията Бог не съизволява, в медитацията Бог не става съучастник, защото самият ти Го изолираш, не се нуждаеш от Него, от подкрепата Му и тогава се отзовават други същества, които се възползват от ситуацията и започват да смучат жизнената енергия, която им е необходима, за да упражняват власт. Енергията е власт! Те са търтеи, вампири – пазете се от тях! Не са необходими продължителни медитации. Дори не са необходими продължителни молитви. Не! Направи една молитва, но с Любов! Изпей една песен, но нека тя да идва от дълбините на сърцето ти. И помни: Само Любовта може да превърне сърцето ти в Свещен Олтар и да запали в него Огъня на Безсмъртието.

Бъдете благословени, Деца на Любовта!

И рече Учителят на Любовта:

Следвайте посоката на Духа, посоката на Любовта, посоката на бъдещата еволюция, а тя е в уплътняване на Духа, в наситеност на Духа и в разреждане (префинване) на материята. Казвал съм го и пак ще го кажа: всичко е било Светлина и пак ще бъде Светлина. Човек трябва така да реорганизира своето тяло, че от тленно да го превърне в нетленно; от грубо материално да го преобразува в Тяло на Светлината, в Тяло на Славата и това е истинското прославяне и увековечаване на човека, но всичко това може да се извърши само чрез посредничеството на тази Велика Сила, която наричаме Любов. Едва когато Енергиите на Любовта потекат в нашето тяло, едва тогава започва процеса на преобразуване, на преобразяване, което Христос извърши на планината Тавор. Такова преобразяване ви очаква в бъдеще и вас, и не е толкова далеч времето. Само по този начин човек може да стане невидим помагач – било от този или от онзи свят (всъщност светът е един, но с различни измерения) – само ако има организирано Тяло на Светлината (Славата). Тогава той може да се излъчва и да отива на места, където се нуждаят от помощта му и дори, в колкото по-висш стадий на организация е тялото му, да го прави осезаемо, видимо, но не за самоизтъкване, а за насърчение, укрепване на вярата и духовен стимул.

Работата в тази насока ще разкрие пред вас нови, непознати и неочаквани, но жадувани от душата ви хоризонти.

И рече Учителят на Любовта:

Амин! Всичко направено с Любов се благославя. Отсъствието на Любов е отсъствие на благословение. Бог не съизволява в начинанието ти. Поради тази причина аз не препоръчвам аскетичните духовни практики. Да вземем за пример йога. Йога върви срещу природата, срещу естествения порядък на нещата, срещу течението. Ако хората стоят на двата си крака, ти трябва да стоиш на единия или на главата си. Ако хората спят по 8 часа, ти трябва да будуваш. Ако хората се хранят по 3 пъти на ден, ти трябва да гладуваш. Ако хората водят полов живот, ти трябва да се въздържаш. Ако хората спят на меко легло, ти трябва да лежиш на пирони. Колкото си по-голям мазохист, толкова си по-велик йогин. В йога всичко е противоестествено, защото се смята, че за да придобиеш свръхестествени качества (сидхи) и за да постигнеш самадхи, трябва да надмогнеш природата си, естеството си - да се пребориш с него. Йога е пътят на боеца, на воина. В йога нещата се постигат не чрез Любовта, а чрез Волята, и всичко в това учение, всичко в тази ситема цели да развие Волята, да я направи могъща, концентрирана, защото тя е могъща, концентрирана енергия, която може да твори чудеса и ги твори, но ако липсва Любовта, Бог не съизволява. Ти ставаш могъщ, но и горделив и това съчетание те проваля, защото гордостта е майката на всички грехове. И ако Любовта не смирява и омекотява сърцето ти, каквито и велики сидхи да си придобил, сърцето ти ще остане твърдо като камък и в него няма да се намери място дори и за една мушица, а камо ли за цялата вселена.

На Моите последователи Аз соча най-прекия и в същото време най-безопасния път. За ученика няма нищо по-важно от разкритието на Любовта. Разкритието на Любовта е разкритие на Мистерията на Живота и нищо друго (извън това) не е от значение.

И рече Учителят на Любовта:

Само Любовта дава крилете на вдъхновението, без които всяка молитвена програма е мъртва и не принася плод. Но не си мислете, че вие можете да създадете Любов. Любовта не се създава. Тя е несътворима. Тя изтича от Утробата на Божествената Майка и Нейна Родина е Божественият свят, Който Тя обитава. Тук, на земята, Тя е само Гостенка и за да ни гостува, трябва да ѝ изпратим покана чрез подходящ куриер. Затова е много важно в началото на всяка молитвена програма всеки един от участниците мислено, с Любов и доверие да призовава своя Ангел – Хранител да дойде и да присъства на молитвеното събрание, защото всяко едно такова Същество слиза от Божествения свят и е посланик и носител на Любовта и всяко Негово присъствие, макар и невидимо за физическото зрение, поражда Вълна на Любов и вдъхновение; разширява душата, приповдига (извисява) духа. Така че в един момент земята докосва Небето; прокарва се брод между нашето земно и Небесно естество и ставаме Христоподобни... Но не си мислете, че тези Божии Служители винаги ще се отзовават и ще присъстват на събиранията ви. Не си мислете, че само вие се нуждаете от помощ и съдействие. Тези Висши Същества имат толкова много работа, толкова отговорни задачи за изпълнение, че истинско благословение за вас и уникален миг на щастие е ако те намерят време и имат възможност да ви удостоят с присъстието си и да споделят с вас вашата духовна трапеза...

Казаното обяснява защо не винаги имате този духовен подем, който почувствахте днес. Но призовавайте винаги своите Небесни покровители, във всяко едно начинание, за да имате успех, защото “който хлопа, ще му се отвори; който търси, ще намери; който иска, ще му се, даде” и който измежду вас е искрен, ще запали Искрата на Божественото присъствие у себе си.

И рече Учителят на Любовта:

Всеки Учител (истински, а не фалшив) притежава Христово съзнание. Той може да се казва Исус или Петър – това няма никакво значение. Формата не е важна – важен е Духът. Духът е Учителят (Божественото у човека), а не тялото. Тялото е само средството, проводникът.

Що се отнася до иконите, то те възникват на определен етап от развитието на човешкото съзнание, тъй като е много по-лесно човек да боготвори нещо конкретно, видимо, отколкото невидимото, абстрактното. Иконите (особено някои от тях) могат да се използват като фокуси и усилватели на мисълта, и да бъдат в този смисъл посредници между видимия и невидимия свят, между човека и по-висшите от него. Иконите са за опора, като патерици, които обаче за едно по-зряло, мистично съзнание не са необходими. Но те са необходими за детската възраст на човечеството и повечето хора се нуждаят от иконопоклонство и на тях не би трябвало да им се пречи или да се убеждават в противното. Който не може да фокусира мисълта си по друг начин, е добре чрез иконата, както и чрез снимката на Учителя. Вместо да медитирате и да съзерцавате нищото, съзерцавайте Моя образ от снимка, която ви харесва, и се опитвайте да го възпроизведете вътрешно и да се изпълвате с Духа на Учителя, да Го почувствате. Една нива след оранта не трябва да остава празна, незасята, защото, ако остане, на нея ще поникнат бурени и трънаци. Така че важно е, много е важно какво вие ще засадите в нея и как ще я опазите от плевелите, които не изискват специални грижи, а никнат произволно. Говоря за нивата, наречена “душа”.

И рече Учителят на Любовта:

Искам ви изцяло, а не частично. Искам или всичко, или нищо. И трябва добре да разберете това – съмнението не само че нищо не ражда, но то разрушава. Съмнението не е градивно. То е деструктивно. Вярата, доверието е това, което свързва Учителят и ученикът, а съмнението не само че спира Тока на Любовта, който тече между тях, но прекъсва и свързващата нишка. Да, Учението е идеологично. Учението изисква вяра – вяра, дори и в невъзможното наглед, – и ако тя ти липсва,

ползата за теб ще бъде никаква. И тогава няма да можеш да следваш Учителя, няма да можеш да се уповаваш на Неговото ръководство и разбира се няма да ти остане да следваш нищо друго освен себе си, т.е. собственото си Его, което е просто един балон. А това вече е безпътица. Не дзен, а безпътица или по друг начин казано, с друга терминология – попадане в ръцете на дявола. А той ви преследва неотлъчно и колкото е по-силен стремежът ви към Светлината, толкова е по-голяма силата, която ви се противопоставя. И това е един перманентен изпит, на който е подложен не само всеки ученик, не само всеки Учител, но дори и всеки човек. Във всеки миг възниква ситуация, в която трябва да направиш избор и чрез избора си уточняваш на коя страна си. Отдясно ти шепне Ангелът на Доброто, отляво – ангелът на злото. Няма безизборни ситуации. Даже и неправейки избор, ти всъщност правиш избор – изbral си да не правиш избор и да се носиш по течението без усилия от твоя страна, без да поемаш отговорността на избора и следствията от него, и тогава ставаш подвластен на Господаря на този свят, и той те впряга на работа – ставаш (макар и несъзнателно) негов служител. Помни – всичко това става, когато се опитваш да се откажеш от избор, да минеш отвъд доброто и злото, както проповядват някои учители. Но добър стомах е не този, който отказва всякаква храна или който приема всякаква храна, а който приема само отбрана, качествена, здравословна храна. Гладът не е алчност, а естествена необходимост на тялото. И ако няма храна, и ако няма глад, тялото ще загине. По същата логика и гладът за Бога не е алчност, както се опитват да го представят някои недоучили учители, а естествена необходимост на душата, без която тя би загинала.

Не е случайно това, че сте дошли в България, че сте били изпратени в България и това винаги би трябвало да ви напомня кой е вашият Учител, а не да се лутате наляво и надясно и да се обезсърчавате. На времето Христос даде ключовете за Небесното Царство на Петър. А днес ситуацията се повтаря. Отново Петър трябваше да актуализира Спасителното Христово Учение. И който може да повярва – нека повярва, а който не – правото е негово, както и отговорността, а и следствията за това. Един грях има и нека това да се запише с главни букви - **ДА СЕ СЪМНЯВАШ В ДУМИТЕ НА БОГА**. Не го забравяйте!!! Вяра, послушание и приложение се изисква от вас, Мои ученици, пръснати по целия свят!

И рече Учителят на Любовта:

Сърцето е магнит. Любовта е тази, която Го превръща в магнит. Има силни и слаби магнити. Според Любовта.. Ако загубиш Любовта, се демагнетизираш. Ако Любовта се увеличава в теб, ставаш магнетичен, привлекателен, харизматичен. И това е критерият за това докъде си стигнал в разкритието и в изявяването на Любовта. Сърцето на Учителя е мощен магнит, То привлича с Магнетичната сила на Любовта сърца от всички краища на земята; Мировият Учител – от всички краища на Вселената, а Всемировият Учител – от целия Космос, тъй като в Неговото Сърце е оживяла цялата Любов – Необятна, Безгранична, Изумителна, Необяснима, Начало и Край на всичко съществуващо и едновременно с това и отвъд всичко съществуващо, Лична и Безлична, Земна и Космическа, Универсална и Трансцендентална.

Не един път съм казал: Не се интересувайте колко ви обичат – това е следствие. Причината е вашата Любов. Важно е вие колко обичате. И същото количество Любов, което изпращате към Космоса, ще се върне към вас – независимо дали го искате или не – това е неотменим закон. Така че, знаейки закона, работете в тази посока и не изпадайте в самосъжаление, в униние. Нещата са във ваши ръце, Вие сте отговорни за всичко, което ви се случва. От вас зависи дали ще сте богати с Любов и способни щедро да раздавате или ще молите за трошици под трапезата на Любовта.

Сине Мой! Дете Мое! Благославе, нека сърдечният ти лотос разцъфти в Любов.. Нищо друго не е важно. Нищо друго не е от значение! Смело следвай маркера на бъдещата еволюция – Любовта!

... И аз ще бъда винаги с теб!

И рече Учителят на Любовта:

Човешкият живот може да бъде река, но може да бъде и бара. Каква е разликата между барата и реката? – В барата липсва стремеж, липсва движение, целенасоченост. Тя е застояла, неподвижна, мъртва и мръсна, блатясала вода, а реката е нещо съвсем различно. Реката е изпълнена със стремеж. Тя следва своето предопределение, предназначение, стреми се към своята крайна цел – Океана. И тази

разлика е валидна и за живота на хората. Животът на едни може да се оприличи на бара, в която само свине могат да се въргалат, а на други – на река. Ако в твоя живот няма висш духовен стремеж, стремежът да бъдеш нещо повече от това, което си в духовен аспект – ти си мъртва и никому непотребна бара. Най-важното нещо за човека е духовният стремеж. Духовният стремеж е проводник, по който става възможно протичането на енергии от висшите светове, които хранят по-висшите тела на човека и го правят съзнателен за по-висшите Планове на Битието. По този начин се разширяват границите на човешкото съзнание и човек става конквистадор – откривател на нови земи, на нови светове, на нови полета на съзнание и това е част от разкритието на човешкия потенциал, част от възможността на човека да бъде свободен. И не случайно Великият Учител каза: “Искайте и ще ви се даде, търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви се отвори”. Това е необходимо, за да се отзове Учителят. Трябва да има дълбока нужда, потребност, на която Той да се отзове. Ако няма такава, Учителят остава безмълвен. Само действителните, а не мнимите нужди се задоволяват – това е закон. А духовният стремеж изявява тази нужда и поради това тъмните – тези, които са загубили светлината си – първото нещо, което се опитват да правят, е да убият духовния стремеж на човека. Успяват ли да го сторят, той им става подвластен. Представи си човека като струна на музикален инструмент. Когато у човека има духовен стремеж, струната е опъната и тя може да даде живот на Великата Симфония на Живота. Ако обаче липсва духовна настройка и струната е отпусната, тя остава безмълвна... И я няма песента на сърцето, която действа като благ мехлем върху душите на хората. Проявявайте любовта си, за да не бъдете безмълвни струни, защото Любовта към Висшата Възможност, наречена Бог, е същност на духовния стремеж. И само той приближава човека до неговото предопределение – до Божествения Образ.

А каква е причината да бъде изгубен духовният стремеж? – причината е само една – прекъсване на връзката с Първоизвора. Тогава водата престава да тече и се превръща в бара, в блато. Казваш: Днес съм парцал, жив труп; като умрял съм. Казвам: Не може и да бъде другояче, след като си прекъснал връзката си с Извора на Живота. Затова нямаш тонус и ти липсва жизненост, стремеж, цел, смисъл. Затова и животът ти е замрял.

И рече Учителят на Любовта:

Удоволствия на духа са нужни, а не на плътта. Ако се хранят желанията на плътта, те избухват и заглушават желанията на духа. И тъмницата на този свят става още по-голяма, условията – по-трудни, животът – все по и по-безсмислен, безнадежден; оковите се стягат, губи се пътят към светлите висини, човек пропада, деградира... Когато допуснем плътта да стане господар и се отдадем като повечето хора с обичаен уровень на съзнание на тривиални и пошли удоволствия... Жалка е такава съдба!

Мислете непрестанно за високия идеал. Нека той да даде смисъл и направление на вашия живот! Нека той да го вдъхновява и озарява със светлината си.. Идеалът прави човешкия живот устремен, красив, стойностен. И ако човек загуби идеала си, животът му се превръща в безплодна пустиня. Затова идеалът е много, много съществено нещо. Той е като спасителен пояс, като морски фар, като корабна мачта – без него не може! Идеалът е едно от нещата, с които е дарен човек и с които превъзхожда животните. Животните нямат перспектива, виждане за бъдещето. Човекът има и затова той може да планира своето бъдеще. А видението за бъдещето дърпа нишката на неговия живот. Поетът казва:

Сърцето щом иска:

Хора, мечтайте дръзко и мъдро.

Мечтаното, знайте, утре ще бъде!

Ще бъде! – казвам и аз. Но трябва да сме много внимателни, защото сме архитекти на своето бъдеще, на своята съдба и каквато и сграда да построим, тя ще е плод на нашето видение. Така че няма да има на кого да се сърдим, освен на самите себе си.

И рече Учителят на Любовта:

Сега ще ти дам Ключ за успех във всяко начинание. Ти напълно го заслужаваш. Не всеки може да притежава този Ключ и да го използва, тъй като малцина са хората – Властелини на Любовта, а ти си един от тях – един от Избраните. Твоето сърце е храм, в който всекидневно Божията Любов възкръсва и

всеки, който се докосне до твоето любящо сърце, се пречиства в пламъка на Висшата Любов.

Издавам ти тайната на успеха: Когато искаш да постигнеш успех в дадено начинание, повикай Любовта и си представи мислено пътя, който трябва да изминеш, за да достигнеш целта. Представи си, че Любовта минава преди теб и почиства твоя път, премахва всички пречки, трудности, препятствия. Любовта е твой предводител, водач. Тя ти гарантира успех във всяко начинание. Всички спънки капитулират пред Нежната Сила на Любовта. Блажени са Властелините на Любовта! Успехът е в нозете им. Те са хората, дарени с действителна, а не с мнима власт, с царски жезъл, а не с овчарска тояга.

Тебе казвам: Следвай Любовта и Тя ще те изведе до сияйни върхове – там, където живеят Девите. И от Свещената Планина на Любовта с тих, но мощен и властен зов буди ти спящите души.

Ясно и категорично: това е твоята мисия!

И рече Учителят на Любовта:

Всеки ден покорявай Върха на Любовта. Така както колата се нуждае от зареждане на резервоара, така и всеки човек се нуждае да зарежда душата си с горивото на Божията Любов. И трябва да съблюдаваш това, ако разбира се искаш да вървиш напред, ако искаш да прогресираш, да се усъвършенстваш в развитието на Любовта.

Благославе, Дете Мое, Дете на Любовта! Изключително е важно за цялото човечество да има тук на Земята, хора с широко отворени като теб сърца, които да бъдат добри Приемници и Проводници на Любовта. И няма да бъде пресилено да се каже – от вас зависят съдбините на човечеството. Няма неща, които да са сто процента предопределени. Бог не предопределя – Той само възнамерява, но от човека зависи дали ще бъде изпълнено Неговото намерение или не. Човешкото съзнание прави човека свободно същество – същество, което може да поеме в която си иска посока; същество, което има правото на избор. И Небето на никого не налага нищо насила, тъй като това ще влезе в противоречие с Първоначалния Замисъл. Ето кое прави бъдещето вариативно.

Затова отново ти напомням: въпреки всички вълни и насрещни ветрове, здраво дръж Спасителното Въже на Любовта, което ти спускам. В него е твоят живот. Всред всички бури и вихри на живота остана винаги верен на Любовта!

Запомни: **ВИНАГИ ВЕРЕН НА ЛЮБОВТА!** Не на определен човек, семейство, група от хора, религия, организация, родина или система от възгледи, а единствено верен на Любовта. Никой не е казал, че пътят ти ще бъде лек, тъй като Любовта разчупва всички форми и калъпи на ограниченото човешко съзнание и реакцията на хората – пигмеи от духовна гледна точка – е много силна, неприемането – голямо, отпорът – яростен. Не случайно Спасителят бе разпънат на кръст. Така обикновено хората – пигмеи изразяват своята благодарност. Така че не чакай от тях разбиране, признателност, вяност. Вяност може да има само в Любовта. А колко на Земята са Служителите на Любовта. Има ли ги? Къде са? По какво да ги разпознаем? На първо място по тяхната безкористност и саможертвен дух. Заради другите и заради Бога те са готови да влязат в огъня, тъй като най-високият градус на Любовта е Жертвата и Христос съвършено изяви това. Поради тази причина Той се превърна в Архетип, в образец и идеал, достоен за подражание.

И питаш: Кой път и кой Учител да следвам? – Този, който ти сочи Любовта. Да бъдеш верен на Любовта, означава да си верен на Бога, и на Учителя, и на себе си, т.е. на истинската си, вечна същност. И това е истинският дзен. Само тогава можеш да бъдеш удовлетворен и да живееш в хармония и мир.

Затова ставай и лягай с мисълта, че трябва да си винаги верен на Любовта. И това е единственото изискване и единственият критерий за правилната посока.

Нека лотосът на сърцето ти да разцъфне в Любов!

И рече Учителят на Любовта:

Питаш Ме кого да следваш, в кого да се вслушваш за съвет, на кого да вярваш, на кого да се уповаваш, за да не изпаднеш в безпътица и в безсмислие, в празнота, в застой... Не е грешно да се каже “следвай себе си”, но какво трябва да се влага в това “себе си”. В никакъв случай личните си желания и капризи, своенравната и непостоянна човешка низша природа, на която повечето хора са подвластни. За да може човек да следва “себе си”, трябва да е надмогнал това низше естество, да се е издигнал над него, да е преодолел гравитацията и да е полетял към небесните простори, които му

разкрива необятната Божия Любов. Та когато казвам: “Следвай Себе Си” имам предвид да следаш Божествената Същност в теб, която ти разкрива Любовта. Всеки човек има в сърцето си светилник – светилник, който той трябва да запали с Огъня на Любовта.. Колкото по-голям е той, толкова по-будно и озарено е съзнанието на човека. А това означава да живееш в повече светлина, да ти е ясно очертан Пътя. Не допускай да ти дават съвети и да се опитват да направляват живота ти хора, които имат по-малко светлина – Любов от теб! Това противоречи на всякакви закони! Не може слепецът да води зрящия – що за глупост е това?! – Криворазбрано смирение. Трябва да се зачита Небесната Йерархия, а по-високо в нея е този, чието съзнание е озарено с повече Любов. И това е критерият. И това е законът. Другото е човешка приумица, неразбиране, липса на светлина, жажда за доминиране, избиване на комплекс за малоценност, анархия, бунт срещу Божествения порядък. Резултатът от всичко това е съдбата на падналия ангел... Само Любовта е, която придава истинска стойност на един човек, на едно същество – другите критерии са фалшиви. И колкото повече се извисяваш в Любовта, толкова си по-високо в Йерархията. И това не е високомерие. Любовта е Тази, Която ни прави по-висши, а в Божествения ред на нещата е по-низшите да се вслушват във волята на по-висшите, защото тяхната перспектива е по-мощна и имат повече Светлина, по-добро, по-ясно и далновидно виждане, затова са и по-подходящи за водачи (и то помазани, благословени затова от Бога, а не издигнати от хората).

*Нека всички същества да бъдат благословени и да живеят в изобилието на Божията Любов!
АМИН!*

И рече Учителят на Любовта:

Неслучайно светият старец Серафим, ти каза, че “ще имаш шест, а ще ти дават седем”. “Евангелие на Любовта” не се продава, но това не означава, че този, комуто е дарено, не трябва да жертва нещо от себе си или да се отплати по някакъв начин. “За да получиш, трябва да дадеш” – такъв е законът. Иначе, който получава, без да дава, не може да се възползва от полученото и страниците на книгата ще останат затворени за него. Духът на книгата, Духът на Учителя на Любовта, няма да оплоди неговата душа, защото той не е оценил по достойнство получения дар. Книгата трябва да се заплати, но не защото “трябва”, а по вътрешна, неотложна необходимост, като израз на дълбоката благодарност и любов, които тя е породила у читателя. Има различни начини за заплащане. Всеки трябва да почувства своя. Някой може да ти дари пари, друг – продукти, трети – да ти извърши някаква услуга, четвърти – да ти отдаде любовта си, да ти праща благотворни мисли и чувства, да се помоли за теб... И по този начин да влезе в съприкосновение с Духа на Учителя, пробуден у теб. Но скъперникът – този, на когото му липсва душевна щедрост; този, който не иска да отдаде нищо от себе си – няма и да получи! Може и хиляди пъти да прочете книгата, но тя ще бъде само храна за интелекта – не и за душата му. А това, което е истински важно и съществено, е духовният растеж, чиято мерна единица е Любовта!

И рече Учителят на Любовта:

Ученикът трябва да работи за трансформацията на своето тяло! Всичко е било светлина и в бъдещия век отново ще бъде светлина. Затова благодатната медитация нека да завършва по следния начин – когато си изцяло отворен и открит и с дълбока благодарност приемаш Божието благословение, в този момент осъзнай и почувствай как върху теб слиза Божествената сила на Любовта, която превръща всяка клетка от твоето тяло в светлина. Цялото ти тяло се превръща в светлина. Ти си същество, изтъкано от светлина. Ти си светлина и всичко съществуващо е светлина.

Нов свят се задава на хоризонта – и то какъв свят! Но той изисква нови тела, с по – висока вибрационна честота, по – фини. Тези, които не успеят да се подготвят за новата еволюционна вълна; тези, които не успеят в необходимия срок да трансформират телата си; тези, чиито тела няма да бъдат в състояние да понесат новите вибрации – няма и да могат да обитават Новия свят – света на Любовта. Вие, Моите ученици, трябва да бъдете конквистадори – откриватели и завоеватели на този Свят!

След всяко Слово на Учителя кажи: **ДА БЪДЕ БОЖИЯТА ВОЛЯ!**

И силна ще бъде душата ти. Амин! **ДА БЪДЕ БОЖИЯТА ВОЛЯ!**

И рече Учителят на Любовта:

Да познаеш състоянието, наречено от великите мистици “любовна лудост”, означава Любовта да е толкова огромна, безгранична, че да не може да се удържи в твоето тяло и да изпитваш неистовото желание да излезеш на улицата и да тръгнеш като просяк, да молиш минавачите, но не те да ти дадат нещо, а ти да ги дариш със своята Любов, с Божията Любов, с Любовта, която е всеобща Основа на Битието – да ти се иска да прегръщаш и да целуваш всеки, когото срещаш по пътя си, и да го направиш по този начин съпричастен на твоето изживяване на Любовта. И той да стане носител на тази Любов, защото той Е и всеки Е, но малцина са го осъзнали. Малцина са осъзнали, че всички ние сме съпричастници на тази изумителна Любов – че ТЯ ни е породила, че от НЕЯ и заради НЕЯ живеем, че ТЯ ни храни и пои, че ТЯ поддържа всяко наше дихание, че ТЯ е основата на нашия живот, че ние сме плът от нейната плът – Нейни деца. И този свят ще се оправи тогава, когато тази “любовна лудост” обхване всички и всички хора “полудеят” в екстаза на Любовта. Това означава да живеееш в своя максимум, да разкриеш в пълнота своя потенциал... Но трябва да допуснеш Любовта в себе си, да позволиш да те завладее, трябва да Й се отдадеш изцяло, да загубиш всякакъв контрол, колкото и шеметен да изглежда Нейния танц. Но това е Танцът на Живота. И ако искаш да бъдеш наистина жива душа, допусни го – нека се случи! Не можеш да го създадеш, не можеш да го изиграеш – можеш само да го допуснеш, т.е. да не му попречиш да се случи. И това е напълно възможно, когато си отворен, релаксиран и възприемчив за Любовта. ДА БЪДЕ БОЖИЯТА ВОЛЯ!

И рече Учителят на Любовта:

Да пробудиш Бога у себе си – ето го същественото, към което трябва да се стремиш! Бог не е някъде вън от теб. Учителят не е вън от теб. Любовта не е вън от теб. Не са ти необходими икони, свещени изображения, за да ги съзерцаваш и да черпиш вдъхновение и стимул от тях. Те са само помощно средство. Достатъчно е да обърнеш, да пренасочиш вниманието си навътре и чрез любов да възпламениш Божествената искра – Любов у себе си. Не са ти необходими стимуланти, за да се докоснеш до Висшата реалност. Когато откриеш Бог у себе си, тогава осъзнаваш, че се срещат Бог и Бог, че Бог се моли на Бог и че Бог възпява и обожава Сам Себе Си. Осъзнаваш, че няма Любов, защото Любовта предполага външен обект, т.е. разделяне Цялото на части, фрагментарност, а съществува единствено Себелюбовта или Любовта на Единствения съществуващ! А ако Той е Единственият съществуващ, тогава не би могъл да обича някой друг освен Себе Си. Нали? И това съзнание е върховният екстаз на Съществуването, при който змията захапва своята опашка и кръгът се затваря. А кръгът е символ на съвършенство, цялост, пълнота, завършеност, вечност. Блажен, истински блажен е този, който постигне това Единно съзнание, което казва: “Един съм аз навсякъде, Един съм аз във всичко.” Бъди верен на себе си, на своя собствен, вътрешен авторитет. Той е твоят Учител, чийто глас и напътствия трябва да слушаш. Ти искаш иконата да ти проговори. Няма смисъл! По-добре сърцето ти да проговори! Когато сърцето ти проговори, всичко започва да ти говори – не само иконата. Упованието на външен обект е духовна бедност, незрялост на съзнанието, липса на себеразкритие на Божествената същност, илюзия, при която Бог продължава играта на криеница със самия Себе Си. Когато обаче настъпи подходящото време, детските игри отпадат и нищо не е в състояние да ни върне към тях.

ДА БЪДЕ БОЖИЯТА ВОЛЯ!

И рече Учителят на Любовта:

Сега запиши своята молитва – молитвата на Благослав!

В Името на Единородния Божи Син Исус Христос, нека Моят ангел – хранител (тук споменаващ Името Му така, както съм ти го дал!) – Възлюбеният на моята душа, моето Висше аз да ме напътства и

ръководи във всичко, като във всеки един момент ми разкрива Божията воля и ми вдъхва сили, за да я изпълнявам.

Господи, благослови днешния ми ден и нека целият ми живот да премине под знака на Божието благословение. Помилвай и благослови всички души от видимите и невидимите светове, които, пряко или косвено, влизат в общение с мен. АМИН!

Може би и други ще искат да ползват тази молитва и в това желание няма нищо лошо, но трябва да се знае, че така молитвата на Благослав е заключена, защото всеки, който я ползва, трябва да знае Името на своя ангел – хранител. То е ключът!

За да бъде молитвата ти ефективна цялостно, трябва да преодолее десет прага, да изкачи десет стъпала, да премине през десет полета на съзнание, да бъде подхваната от десет Йерархии на Светлината, Които да станат твои съучастници:

Първо стъпало: Светии – напредналите човешки души.

Второ стъпало: Ангели – носители на живота и растителността.

Трето стъпало: Архангели – братя на огъня и топлината.

Четвърто стъпало: Началства – братя на времето, състоянието и такта.

Пето стъпало: Власти – братя на външните форми и изкуствата.

Шесто стъпало: Сили – братя на движението и растенето.

Седмо стъпало: Господства – братя на интелигентността и радостта.

Осмо стъпало: Престоли – братя на волята.

Девето стъпало: Херувими – братя на хармонията.

Десето стъпало: Серафими – братя на любовта.

Това е небесната стълбица, която води към Божия престол. На всеки праг има Пазач. За да бъдеш пропуснат през всичките десет прага, е необходимо да бъдеш абсолютно добродетелен, защото простъпките, греховете, недостатъците са нещата, за които се залавят Пазачите на съответния праг и правят невъзможно преминаването ти през него.

Рекох: БЪДИ С БУДНО СЪЗНАНИЕ В ЖИВОТА! БЪДИ С БУДНО СЪЗНАНИЕ В СЪНЯ! БЪДИ С БУДНО СЪЗНАНИЕ ВЪВ ВЕЛИКОТО ПРЕОБРАЖЕНИЕ, НАРЕЧЕНО СМЪРТ! И ПРЕДИ ВСИЧКО – ДА БЪДЕ БОЖИЯТА ВОЛЯ! АМИН!